

KOMÜNİST PARTİ

Partimizin ayırt edici özellikleri: Marx'tan Lenin'e, Üçüncü Enternasyonal'in ve İtalya Komünist Partisi'nin kuruluşuna, oradan İtalya Komünist Solu'nun Moskova'daki yozlaşmaya karşı mücadelesine, halk cephelerinin ve direniş örgütleri koalisyonlarının reddine ilerleyen hat; Kişisel siyaset ve seçim manevraları alanının dışında, işçi sınıfıyla temas halinde devrimci doktrini ve parti organını restore etmek için verilen çetin çaba.

İçindekiler

- 16 Ağustos Kamu Grevi s. 1
- Fransız Banliyö İsyanı s. 3
- Hindistan'da Tren Faciası s. 9
- UPS İşçileri ve ABD'de İşçi Sınıfı s. 10
- UPS'de Grev Yaparak Hayır Oyu Kullanın s. 13
- Oregon Hemşireler Grevi s. 14
- Çin Komünist Partisi'nin Kökenleri s. 17
- Pasifizm Mi Marksizm Mi s. 22

16 Ağustos Kamu Grevi

Tabandan Sendikal Cepheyle Genel Greve!

Yaklaşık 4 milyon memur ve 2,5 milyon memur emeklisini ilgilendiren 1 Ağustos'ta başlayan toplu sözleşme görüşmeleri sürüyor. En düşük maaşın 2024 Ocak ayında 29 bin 700 liraya çıkacağını söyleyen İslamcı rejim sendikası Memur-Sen'in toplu sözleşme talepleri şöyle: 2024 yılı için üçer aylık dönemler itibariyle refah payı dahil, birinci üç ayda %35, ikinci üç ayda %10, üçüncü üç ayda %15, dördüncü üç ayda %10 artış; 2025 için altışar aylık dönemler halinde birinci altı ayda %25, ikinci altı ayda %15 artış. Faşist rejim sendikası Kamu-Sen 2024'ün ilk altı ayında %40, ikinci altı ayında %30 artış ve ocak ayından itibaren verilen zammın üzerine %10 refah payı istedi. KESK ise en düşük memur maaşının büyük şehirler için 47 bin 500, diğer şehirler için ise 45 bin liraya yükseltilmesini talep etti. KESK TÜİK rakamlarının değil, yoksulluk sınırı temel alınarak ücretlerin belirlenmesi talep

ediyor. Buna göre en düşük memur maaşının dört kişilik bir aile için yoksulluk sınırı üzerine, eş yardımının 3 bin 310 liraya, çocuk yardımının çocuk başına 2 bin 220 liraya çıkarılması, konutu olmayan kamu emekçilerine büyükşehirlerde 7 bin 500 lira, diğer şehirlerde 5 bin lira kira yardımı verilmesi isteniliyor.

14 Ağustos'ta gerçekleşen görüşmeler sonucu hükümet ilk teklifini açıkladı. 2024'ün ilk altı ayı için %14, ikinci altı ay için %9, 2025'in ilk altı ayı için %6 ve ikinci altı ayı için %5 zam önerdi. Bunun üzerine KESK 16 Ağustos'ta kesin olarak greve çıkacağını ilan etti. KESK'in genel grevi Türkiye'de sınıf mücadelelerinin yükselişe geçtiği bir dönemde gerçekleşiyor. Bu yüzden son dönemde gerçekleşen grevlerden en büyüklerine değinmemiz yerinde olacaktır:

11 Temmuz'da Türkiye'de DİSK'e bağlı Genel İş tarafından organize edilen bir günlük ulusal belediye uyarı grevi gerçekleşti. İstanbul, Ankara, İzmir, Mersin, Eskişehir, Aydın, Dersim, Artvin, Kırşehir ve muhtemelen diğer şehirlerdeki grevci belediye işçileri eylem yaptı. Talepler daha yüksek ücret ve belediye şirketlerinde çalışan işçilere karşı ayrımcılığa son verilmesi. Sadece İzmir Büyükşehir Belediyesi'nde iki belediye şirketinde çalışan 18.000 Genel İş üyesi var.

Kuzey Kürdistan'da faaliyet gösteren DEDAŞ (Dicle Elektrik Dağıtım Anonim Şirketi) işçileri 21 Temmuz'da greve gitti. İşçiler altı ilde (Diyarbakır, Urfa, Mardin, Batman, Siirt ve Şırnak) ve 70 ilçede eylem yaptı. En büyük eylem yaklaşık bin işçinin toplandığı Diyarbakır'ın merkezinde gerçekleşti. İşçiler sendikalaşmanın yanı sıra daha iyi yaşam ve çalışma koşulları talep etti. 200'den fazla işçi işten çıkarıldı. Geçmiş yıllarda Tes-İş (Türk-İş) ve Enerji-Sen'in (DİSK) işçiler arasında üyeleri olmasına rağmen şu anda DEDAŞ'ta herhangi bir sendika tanınmamaktadır. Tes-İş mücadeleye ilişkin sessizliğini korurken, Enerji-Sen 18 ve 19 Temmuz tarihlerinde DEDAŞ işçilerinin talepleri ve mücadeleleri hakkında tweet attı ve işçilerle toplantılar düzenledi. DEDAŞ işten çıkarılan işçilere Enerji Sen'den istifa etmeleri ve rejim sendikası Hak İş'e üye olmaları konusunda baskı yaptı.

Temmuz ayının son günlerinde İZELMAN ve İZENERJİ şirketlerinde çalışan 18,000 işçi İzmir Belediyesi'ne karşı yarım günlük bir grev gerçekleştirmiş, ardından diğer belediye çalışanları da (otobüs şoförleri, itfaiyeciler, anaokulu öğretmenleri vb.) sözleşmede taahhüt edilen ancak belediye tarafından ödenmeyen geçmiş haklarının ödenmesi talebiyle benzer bir grev başlatmıştır. Hepsi Genel-İş'e (DİSK) bağlı işçiler bir günlük grev yaptı. Attıkları sloganlar arasında İzmir metrosunda devam eden greve atıfta bulunarak "İzmir metro işçileri yalnız değildir" de vardı. Demiryol İş (Türk İş) üyesi 625 İzmir metrosu işçisi süresiz greve çıktı. İzmir metro grevi birkaç gün sonra kısmi kazanımla sonuçlanacaktı.

İzmir'de Bornova, Buca ve Bayraklı belediyelerinde çalışan işçiler enflasyonda eriyen ücretleri için ek protokol talep etti. Ankara'da farklı siyasi belediyelere ait Çankaya, Mamak, Etimesgut ve

Yenimahalle Belediyesi işçileri de oturma eylemi ve basın açıklaması yaparak belediye eylemlerine dahil oldu. Çankaya Belediyesi'nde Genel-İş'in imzaladığı protokolü kabul etmeyen işçilere sendikacılar saldırdı. İstanbul'da ise iktidar partisinin kontrolündeki 23 yerel belediyede çalışan Hizmet-İş (Hak İş) üyesi yüzlerce işçi, grev çağrısı yaptıkları bir gösteri düzenledi. Hizmet-İş başkanları konuşmalarında hükümeti eleştirmek zorunda kaldılar ki bu Türkiye'de çok nadir görülen bir durumdur.

Sağlık ve Sosyal Hizmet Emekçileri Sendikası (KESK) öncülüğünde bir platformda örgütlenen kamu sektörü sağlık çalışanları 1 ve 2 Ağustos tarihlerinde greve gitme kararı aldı. SES ve diğer birçok sağlık çalışanı sendikasında örgütlü sağlık çalışanları İstanbul, Ankara, İzmir, Adana, Antalya, Muğla, Eskişehir, Diyarbakır, Urfa, Batman ve Dersim gibi şehirlerde, yani temel olarak Batı metropollerinde ve Kuzey Kürdistan'da greve gittiler.

Gaziantep Başpınar Organize Sanayi Bölgesi'nde (OSB) işçiler, düşük zam sebebiyle eyleme başladı. Şireci tekstil işçileri 8 Ağustos'ta %34 zam önerisine karşı %40 zam talebiyle greve çıktılar. Mücadelenin yayılmakta olduğunu gören patronlar 2 bin işçiyi mesajla işten çıkardı. Bunun üzerine kent merkezine doğru yürüyüşe geçen işçiler polis gücü tarafından durduruldu. Hiçbir konfederasyonun üyesi olmayan mücadeleciler tekstil sendikası BİRTEK-SEN'in Genel Başkanı, Şireci patronunun şikayetiyle gözaltına alındı. Grev işçilerin maddi talepleri açısından kısmi fakat önemli kazanımlarla sonuçlandı. Hiçbir işçinin işten atılmayacağı, atılan işçilerin geri alınacağı sözünü de aldılar. Görüşme için gelen sendika temsilcilerinden birinin patronu öven konuşmaları da tepki topladı.

Bu koşullar altında mücadeleyi güçlendirmek için yapılması gerekenler şunlardır:

Karşımızda hakkımızı gasp etmek için her türlü hukuksal ayrıcalıktan faydalanan, sırtını kendi kapitalist devletine ve onun şiddet aygıtlarına dayayan, küresel anlamda bir sınıf olarak hareket edebilen burjuvazi var. Bizlerse onların kuklası haline gelmiş veya onlar tarafından bizleri kontrol etmek için kurulmuş sendikal yapılarımızla bir sınıf olarak davranma ve düşünme becerisi gösteremiyoruz. İşçi sınıfının sınıf kimliğine bürünmesini sağlayacak en temel iki öge parti ve sendikal cephe. EKP kuruluşundan bu yana, işçi sınıfının hak mücadelesine ve en nihayetinde daha da kızışacak olan sınıf mücadelesine ışık tutan bilgisel meşaleyi taşıyor ve sınıfın bir parçası olarak bulunduğu her yerde sendikal cephele işçi sınıfını küresel anlamda birbirine bağlıyor. Sınıfın organik birliğini sağlamak dünya devrimine gidecek tek yoldur! Zaman daralırken ve yaşam her geçen gün biz işçilerin omuzlarında ağırlaşırken, iki günde eriyen kazanımların değil kalıcı kazanımların peşindeyiz!

Kazanmanın yolu ise hem kamu sektöründeki hem de özel sektördeki işçilerin mücadelelerini birleştirecek, tabandan bir sendikal cepheden geçmektedir!

Fransız Banliyö İsyanı

Barbarlar, Komünist Partisi'nin Rehberliğindeki İşçi Sınıfı Örgütleriyle İleri!

Nahel'in Öldürülmesi

Fransız gençlerinin 93. bölgede (Seine Saint Denis) giriştikleri isyan, 27 Haziran Salı gecesi aynı bölgede, Nanterre'de bir polis tarafından infaz edilen - dolaşan videolardaki görüntüler nettir - Nahel'in vahşi ölümünün hemen ardından başladı ve ardından Paris dahil Paris bölgesindeki diğer şehirlere ve Fransa'nın dört bir yanına (Grenoble, Lille, Lyon, Marsilya, Guadeloupe) yayıldı, hatta Belçika'da eylemler tetikledi.

Banliyö gençlerinin yüreklerinde öfke var. Kendilerinden birinin daha, bir kez daha mazur görülebilecek bir polis memuru tarafından öldürülmesini kabullenemiyorlar.

Çoğunlukla reşit olmayan, bazen 12-13 yaşlarında olan bu gençler grup etkisiyle harekete geçiyor ve sosyal ağlar üzerinden örgütleniyorlar. Nahel'in 'haksız' ölümünün uyandırdığı öfke, sosyal sefalet, kamu hizmetlerinin kötüleşmesi, fiyat enflasyonu ile kötüleşen ekonomik kriz ve mahalle sakinlerinin her gün tecrübe ettiği otoriterlikle birleşiyor.

2005'te 'banliyölerde' üç hafta süren ayaklanmada olduğu gibi, isyanın nedeni polis müdahalesiydi, ancak bu kez iki gencin ölümcül kazasıyla sonuçlanan bir polis kovalamacası değil, kasıtlı bir cinayet eylemiydi, öldürmek için ateş edilmişti!

17 yaşındaki Nahel, 14 ve 17 yaşlarındaki iki arkadaşıyla birlikte kiralık bir araba kullanırken "ulusal polis" tarafından yol kenarında yapılan bir kontrolde durduruldu. Kontrolü yapmak üzere

motosikletinden inen ve gösterilerin sonunu coplarla süpüren motosikletli polisleriyle tanınan Brav-M (brigade de répression des actions violentes - motorisée) ve yine gaddarlığıyla tanınan CSI 93 (compagnie d'intervention et de sécurisation de Seine Saint-Denis ou 93) üyesi olduğu için profili zaten düşündürücü olan bir polis memuru tarafından infaz edildi.

Katil polis memuru 29 Haziran'da suçlandı ve gözaltında tutuldu. Aşırı sağcı politikacı Eric Zemmour ve Marine Le Pen'in yakın arkadaşı olan aşırı sağcı bir polemikçi ("büyük değişim" teorisyeni Enarque, 20 yaşında Mısır'dan göç etti!) "polislin ailesine destek" fonu örgütledi. 85,000'den fazla bağış toplandı ve toplamda 1.6 milyon Euro'ya ulaşan bağışlar isyan edenlerin öfkesini arttırdı!

93. bölge, Fransa anakarasının en yoksul bölgesidir (Mayotte, Fransız Guyanası, Réunion ve Guadeloupe'dan sonra 5. sırada). 2019 yılında nüfusunun %28'i yoksulluk sınırının altında yaşıyordu. Covid salgını sırasında da en ağır bedellerden birini ödeyen bu bölge, yüksek suç oranı, uyuşturucu satıcılarının yoğunluğu, farklı mahallelerden gelen gençlerden oluşan ve her biri sahip olabilecekleri tek mülk olan bir "bölgeyi" elinde tutmaya çalışan çeteler arasında giderek artan ölümcül kavgaları ile ünlenmiştir.

Derilerinin rengi nedeniyle değil, Fransa'nın Afrika'daki sömürgeci geçmişi ve işverenler ile sermayenin gerektirdiği göç politikası nedeniyle 'yoksullar'. "Sosyal" konut gettolarına hapsedilen bu insanlar, ülkenin dört bir yanına dağılmış yapılardan oluşan "korunmasız", ucuz işgücü kampları oluşturuyor! İkinci Dünya Savaşı'ndan sonra Fransuz Komünist Partisi'nin kırmızı kuşağına ait olan 93. bölge, bugün daha varlıklı çalışanlar için

konut geliştiricilerinin ve gelecekteki 2024 Olimpiyat Oyunları için tasarlanan firavun inşaatlarının avı ve şantiyesi konumunda!

Genç Nahel'in hayatı bu gettolardaki diğer pek çok gence benziyordu. Okulu terk etmiş, rap ve motosiklet hayranı, kaçak yaşayan ve polis emirlerine uymayı reddettiği için kanunla küçük çaplı çatışmalar yaşayan Nahel'in anne ve babası Cezayirli göçmenlerdi ancak Nahel annesi tarafından tek başına yetiştirilmişti. Paris'in başkentine sınır olan Nanterre kasabasındaki bir toplu konutta yaşayan Nahel, gençleri spor yoluyla destekleyen bir derneğin entegrasyon programını takip ediyordu.

Bu "yoksul" siteler, güvencesiz işçilerden, düşük ücretlilerden, işsizlerden ve okulu bırakmış gençlerden oluşan nüfusları, uyuşturucu satıcıları ve ayırım gözetmeyen baskıcı polis saldırıları tarafından rehin alınan nüfusları bir araya getiriyor. Cumhuriyet'in "zenginliklerinden" büyük ölçüde dışlanmış olan bu bölgeleri enine boyuna dolaşan sadık "ağabeylere" sahip çok sayıda "sosyal yeniden entegrasyon" derneğinin "kahramanca" çabalarına rağmen, bu gençler birçok açıdan yetersiz olan eğitim sistemine ve kendilerine gelecek için herhangi bir umut sunmaktan aciz olan sosyal ve temsili sisteme olan tüm güvenlerini kaybetmişlerdir.

Birkaç hayırsever kamu yardımı dışında, hükümetin suçluluğa verdiği tek yanıt, "göçmen" görünümüne göre seçilen bireylere ve "mahallelere" gelişleri şüphe, tiksinti, nefret ve isyankar davranışlardan başka bir şey uyandırmayan polise açıkça düşman olan gençlere yönelik günlük, genellikle şiddetli ve aşağılayıcı kontrollerle baskıdır. Polisle olan ilişkileri günlük ilişkidir; baskıya maruz kalmak için sarı yekeklileri beklememişlerdir. Onlar için polis düşmandır, bir baskı aracıdır, onları "şaşırtıcı" kar

vaatleriyle küçük anlaşmalarına çeken uyuşturucu satıcılarından kaçmalarına yardım etmekten acizdir! Polisin yanı sıra, nefretleri aynı zamanda onu destekleyen ve meşrulaştıran tüm kurumlara ve artık inanmadıkları olası bir sosyal "entegrasyon" için genellikle mazeret olanlara da yöneliyor: polis karakollarından ve belediye binalarından sosyal hizmetlere, kreşlere, okullara, ulaşım ve kütüphanelere kadar, böylece bıçağı onlara karşı çevirerek mahallelerin nüfusunun ilk acı çekeceği altyapıların yok edilmesine neden oluyorlar.

Ve tutuklananlara yönelik yargı baskısı çok şiddetli olacaktır!

Ayaklanma Mı İsyan Mı? 2005'teki Ayaklanmadan Bu Yana Ne Değişti?

Sermayenin hizmetindeki medyanın ve burjuva cumhuriyetinin ücretli temsilcilerinin, kapitalist sömürünün sunağında kurban edilen ve artan eşitsizliklerle karşı karşıya kalan bir gençliğin öfkesini ve kalkışmasını çağrıştırmadan, yıkım ve yağmayı vurgulayarak "isyen" terimini kullanmayı tercih etmeleri tesadüf değildir.

2005'teki banliyö ayaklanmasının hayaleti hala burjuvazinin ve onun medyasının peşini uluslararası düzeyde bırakmıyor. Bugünün protestocu kuşağının çoğu 2005'ten sonra doğmuş olsa da, son 15 yıldaki polis şiddeti zihinlerini şekillendirmiştir. İsyen ya da en iyi ihtimalle "aşırılık" olarak tanımlanan ayaklanmalar, Notre Dame des Landes ZAD savunucularının, 2018'deki sarı yelekliyerinki, Black Lives Matter hareketiyle ABD'deki isyanın Fransa'daki yansımaları gibi uzun bir serinin sadece bir tanesi. Ocak'tan Haziran 2023'e kadar emeklilik reformuna karşı işçi hareketine 'mahallelerden' gençlerin değil, kaderleri daha 'yaldızlı' yazılmış

ama aynı derecede çaresiz ve isyankar gençlerin önemli katılımını da unutmamak gerekir!

Üç buçuk hafta süren 2005 ayaklanması ile bugünkü ayaklanmayı karşılaştırdığımızda, ikincisinin daha örgütlü ve yıkıcı bir şiddete sahip olduğunu ve İçişleri Bakanı Darmanın liderliğindeki burjuva devleti tarafından hızla harekete geçirilen baskının boyutunu görüyoruz. Bir hafta içinde tutuklananların sayısı 2005'teki üç haftalık şiddet olaylarıyla kıyaslanamayacak kadar yüksekti: İçişleri Bakanlığı'na göre 7 gün içinde 3.486 kişi tutuklandı ve Adalet Bakanlığı'na göre 374 kişi hemen mahkemeye çıkarıldı; 2005'te üç buçuk hafta süren şiddet olayları sırasında (20 Kasım'da sona erdi) 4.728 kişi, olaylardan sonra ise 1.328 kişi tutuklanmıştı: Emniyet Genel Müdürlüğü (DGPN) tarafından hazırlanan bir rapora göre bu toplamın 5,643'ü polis tarafından gözaltına alınmıştır.

Ayrıca binalara verilen zarar ve araçların yakılması da artmıştır: İçişleri Bakanlığına göre 5.892 araç ateşe verilmiş ve 1.105 bina yanmış ya da hasar görmüştür. Sadece Île-de-France bölgesinde, bölgenin (sağcı LR siyasi grubunun) Başkanı Valérie Pécresse'in maiyetine göre, yaklaşık yüz kamu binası hasar görmüş hatta yıkılmış ve 140 belediyenin onda birinden fazlası etkilenmiştir. 2005 sonbaharında, belediye otobüsleri de dahil olmak üzere her türden 10,346 araç yakılmış, 233 kamu binası ve 74 özel mülk yıkılmış ya da hasar görmüştür.

2005'e göre daha fazla polis olaya karışmış ve daha fazla insan yaralanmıştır. İçişleri Bakanlığı'na göre bir hafta sonunda 808 "güvenlik" gücü mensubu yaralanırken, 269 polis ve jandarma binası saldırıya uğradı. Ancak "isyancılar" hakkında henüz hiçbir şey söylenmedi!

Bu nedenle hasar daha pahalı olacak. Sigortacılar 2005'teki 160 milyon Euro'luk maliyete kıyasla 280 milyon Euro'luk bir maliyet tahmininde bulundular!

Polis kaynaklarına göre, 2005'teki isyanların aksine, genç isyancılar daha iyi organize olmuşlardı ve polis birçok yerde seferber olmak zorunda kalmıştı.

Gerçekten de gençler, birbirleriyle doğrudan iletişim kurmak için WhatsApp ve Telegram gibi şifreli mesajlaşma sistemlerini kullandılar ve Snapchat gibi uygulamaların sunduğu coğrafi konum işlevleriyle, bir noktadan diğerine 10 dakika içinde geçebilen 30 ila 50 kişilik küçük mobil gruplar halinde hızlı ve hassas bir şekilde hareket ettiler. 2005 yılında Facebook henüz emekleme aşamasındaydı; Twitter, Instagram, Snapchat ve TikTok henüz yoktu ve çatışmalar sosyal ağlarda bugün olduğu gibi aktarılmıyordu.

2023'ün gençlerinden bazıları, polisin gelişini haber vermek için kamufle edilmiş plakalara sahip scooter'larla mahalle girişlerini gözliyordu. Yüzleri genellikle eşarp ya da boyun atkısıyla gizlenen bu genç gruplar - çok genç olanlar çoğunlukla maskesiz ilerlese de - havai fişek için kullanılan ve aynı zamanda hor görülen binalara atarak hasara ve hatta yangınlara neden olan havan toplarını (karton fırlatma tüpleri ve yerleşik havai fişek bombaları) kullanarak polisle çatıştı. Havai fişek havanlarının genç isyancılar tarafından silah olarak kullanılması yeni bir gelişmedir. Bunları Fransa'da satın almak için havai fişek sertifikası gerekiyor, ancak Polonya gibi posta yoluyla gönderildikleri ülkelerden internet üzerinden almak çok kolay. Bu 'bombalar' on Euro gibi düşük bir fiyata satın alınabiliyor! Yani 'mahallelere' tedarik sağlamak için çok fazla organizasyon ve para gerekiyor.

Bu da isyanın istismar edilmiş olabileceğini düşündürüyor; örneğin polisin mahallelere sık sık girmesinden rahatsız olan bazı uyuşturucu satıcıları isyanı "körüklemiş" olabilir.

Burjuva Tepkisi: Baskı

Medya ve hükümet mekanizması, protestoları gayrimeşrulaştırmayı, gençleri kriminalize etmeyi, yeni bir baskı dalgasına zemin hazırlamayı ve sadece yağmadan ve kudurmuş bir insan sürüsünün cumhuriyete ait mülkleri tahrip etmesinden bahsederek halkı terörize etmeyi amaçlayan tam bir propaganda kampanyası başlattı. Sağcı ve aşırı sağcı güçler ile polis sendikaları tek kale maç yaparken, zayıflayan Macronizm baskıcı politikasının demirlerini sağlamlaştırmaya hazırlanıyor.

Devlet bu isyanları bastırmak için 45.000 polis ve jandarma, BRI (Çete Karşıtı Tugay) ve RAID (Ulusal Polis Askeri Saldırı için Seçkin Birimi) gibi özel birlikler, GIGN (Ulusal Jandarmanın Müdahale Grubu) seferber etti - şu anda eksik olan tek şey ordu! 2005 yılında şiddetin doruk noktasında 11.700 kadar polis ve jandarma görev almış ve bunlardan 224'ü ile itfaiyeciler yaralanmıştır. Özellikle 6 Kasım'da Grigny'de (Paris'in güneyindeki 91. Bölge) on polis memurunun vurulduğu ve ikisinin hastaneye kaldırıldığı olayda bazıları gerçek mühimmat veya saçma ateşi altında kalmıştır.

Yerel sokağa çıkma yasakları, akşamları Paris'te otobüs ve tramvayların durdurulması, olağanüstü hal ilan etme ve sosyal ağları kapatma tehditleri... her türlü baskıcı önlem deniyor! Özel müdahale kuvvetlerinin "kanun ve düzen" operasyonlarının bir parçası olarak kullanılmasının Kasım 2021'de Guadeloupe'da ve daha yakın zamanda Mayotte'de Wuambushu Operasyonu (veya Fas dilinde

"kontrolü geri alma") olarak bilinen gecekonduların temizleme hareketi sırasında zaten kullanılmış olduğu unutulmamalıdır! Emeklilik reformunu protesto etmek için 23 Mart'ta 12.000 polis ve jandarmanın görevlendirilmesinden bahsetmiyoruz bile! Son aylarda Macron, göstericilere yönelik coplu saldırılar, emeklilik reformuna karşı grev yapanların gözaltına alınması, gösterilerin yasaklanması, ekolojik saldırganlığa karşı mücadele eden "Soulèvements de Terre" hareketinin dağıtılması, "mahallelerdeki" gençlerin isyanlarının şiddetle bastırılması vb. ile toplumsal protestoları ezmeye yönelik baskıcı saldırısında yeni bir adım attı.

Şu anda devam etmekte olan yargı saldırısı, hükümetin gençleri "cezalandırmak" için ayaklanmaya verdiği baskıcı tepkiyle aynı düzeyde: önümüzdeki birkaç hafta içinde yüzlerce genç mahkemeye çıkarılacak ve çok ağır cezalar almaları bekleniyor. Birçok avukat, özellikle 12-13 yaşlarındaki çocuklar için durumun hukuksuzluğunu kınadı. Adalet Bakanı avukat Dupont Moretti ise hakimlere genelge göndererek çok ağır cezalar verilmesini istedi!

İşbirlikçi Parti ve Sendikaların Tepkisi

Ocak ayından Haziran 2023'e kadar emeklilik reformuna karşı etkileyici işçi hareketinden sonra hiçbir şey elde edemedi hükümetle müzakerelere yeniden başlayan ulusal sendikalar arası birlikten ne bekleyebiliriz?

Günün düzeni ılımlılık, hatta sessizlik. 29 Haziran'da CFDT, "mahkemelerin gayretinden memnuniyet duyduğunu" söyledi. Onlara göre bu trajedinin nedenlerinin tam olarak aydınlatılması için sakin bir şekilde çalışmaya devam edilmeliydi. Şimdi Nahel'in

ölümünü istismar ederek öfke ateşini körüklemenin ya da bazı örgütlerin trajediyi küçümsemeye çalışmasının zamanı değişti (Bay Mélenchon'un partisinin ilk tepkisine atıfta bulunuluyor). Şimdi yatıştırma zamanıydı. CFDT yürütme kurulu, mevcut gerginliklere rağmen bunu başarmak için çalışan kamu çalışanlarının çalışmalarını selamlıyordu.

CGT, CFDT ve FSU polisin ateşli silah kullanmasını kınarken, UNSA, FO ve CFE-CGC temsil ettikleri polis sendikalarını rencide etmemek için tepki vermekten kaçındı.

CGT de çok daha mücadeleci görünmüyor. CGT, 2022 yılında polis emirlerine uymayı reddeden 13 kişinin ölümünü hatırlatırken, gecikmiş konfederasyon bildirisi öncelikle "kamu yetkililerinden" hesap sormaya odaklandı. 4 Temmuz'da CGT kamu hizmetleri sendikası bir basın açıklaması yayınlarak "yıkıcı sarmalı" kınadı ve "şu anda ön saflarda yer alan ve her gün kamu hizmetlerinin vazgeçilmezliğini ortaya koyan memurların ve kamu çalışanlarının eylemlerini" selamladı.

Sendikal örgütler 29 Haziran Perşembe günü Nanterre'de düzenlenen "beyaz yürüyüşü", Cuma akşamı da yapacakları gibi, büyük ölçüde terk etti. 29 Haziran Perşembe günü düzenlenen gösteriye Sud Rail'den demiryolu işçileri, Troçkist parti Révolution Permanente'den aktivistler ve enerji işçileri katıldı. Bunlardan CGT Energie Paris'ten Cédric Liechti, işçi hareketi ile işçi sınıfı mahallelerindeki gençler arasındaki bağın önemini vurguladı: "Gençler işçi sınıfı mahalleleri üzerinde o kadar büyük bir baskı oluşturdu ki hükümet Nahel'in öldürülmesini yarım ağızla kınamak zorunda kaldı."

Solidaires, haklı olarak yapısal polis şiddeti ve devlet ırkçılığı konusunu gündeme getiren ve beyaz yürüyüş çağrısında bulunan daha saldırgan basın açıklamaları yayınlarken, grevler yoluyla ciddi bir seferberlik inşa etmek sendika liderlerinin gündeminde olmaktan uzak görünüyor.

France Insoumise adına, Bay Mélenchon'un ilk açıklamaları empati, "devrimci" bir özne, isyanın "faydalarının" geri kazanılmasıydı, daha sonra "öngörülen kaos" ve medya ve siyasi inkârla karşı karşıya kalan oportünizm gerçek yüzünü gösterdi ve sosyal düzeni koruma refleksi yeniden ortaya çıktı: medyada sükûnet çağrısı yapmayı reddeden bir tutumdan sonra, France Insoumise 180 derece döndü! Ayaklanmalara verdiği "desteği" şiddetle kınayan Macron hükümetinin baskısıyla karşı karşıya kalan France Insoumise, nihayet hizaya gelmeyi seçti ve tehlikedeki cumhuriyet kurumlarını desteklemek üzere çeşitli mitinglerde boy gösterdi. Saint-Denis'de France Insoumise milletvekili Eric Coquerel, sağcı temsilci Valérie Pécresse ve devam eden baskılarda manevra yapan valilerle birlikte konuştu. Ve "ünlü" NUPES sol koalisyonu (France Insoumise, Sosyalist Parti, Fransa Komünist Partisi ve Ekolojistler) 3 Temmuz Pazartesi günü hükümetin yanında yer aldı.

Son olarak, resmi tamamlamak üzere, tüm "yurttaş" örgütleri, sendikalar ve siyasi partiler saldırıya geçme konusunda anlaştı. Aralarında France Insoumise, Yeni Antikapitalist Parti, Ekolojistler Partisi, CGT, Solidaires ve FSU'nun da bulunduğu 90 örgüt, "Adama için Gerçek" komitesi (24 yaşındaki Adama Traoré, 7 yıl önce bir polis çevirmesi sırasında polis tarafından öldürülmüştü) ve Adama Komitesi tarafından düzenlenen yürüyüşü örnek olarak 5 Temmuz'dan itibaren ülke genelinde yurttaş yürüyüşleri düzenlenmesi çağrısında bulunarak,

Black Lives Matter hareketiyle bağlantılı olan ve Haziran 2020'de Fransa'da polis şiddetine ve sistemik ırkçılığa karşı tarihi eylemlere öncülük eden, 8 Temmuz Cumartesi günü Beaumont sur Oise'de (Adama'nın öldürüldüğü yer) ve 15 Temmuz Cumartesi günü Polis Şiddetine Karşı Ulusal Koordinasyon adına gerçekleştirilen basın açıklamasında "banliyölerde" yaşayan insanların terk edilmesi ve ayrımcılığa maruz kalmalarını, aşırı sağcıların bu bölgelere yönelik iç savaş çağrılarını kınandı ve polisin ateşli silah kullanımını düzenleyen kanunların değiştirilmesi ve polis teşkilatında reform yapılması çağrısında bulunuldu.

Bu çağrının "vatandaşlar" tarafından dikkate alınıp alınmayacağını göreceğiz, ancak her halükarda devlet bir kez daha kulaklarını tıkayacaktır.

Sadece Sınıfı Mücadelesi İçindeki İşçilerin Hareketi İsyana Bir Çıkış Yolu Sağlayabilir

Sıkıntıyı, çaresizliği ve bu kilitlenmiş, acımasız dünyayı kabullenmeyi reddetmeyi ifade eden bu isyanlar, karşılarında ancak insanlığın canlı güçlerinin sömürücüsü olarak ayrıcalıklarını korumak isteyen bir sınıfın elindeki şiddetli baskı silahlarını bulabilir.

Ekonomik kriz tüm dünyaya yayılıyor ve bu üretim tarzının yarattığı yıkım giderek daha fazla göze batıyor; insanlığın yaşayan ama acı çeken kısmı, gençler ya da işçiler, her türlü sömürüye maruz kalanlar, şu anda çoğu zaman öfkelerini ifade etmek için yalnızca ayaklanma kaynağına sahipler.

Biz, Enternasyonal Komünist Partisi olarak, bu "barbarları" selamlıyoruz. Ancak sınıf mücadelesinin kızıl hattından biliyoruz ki, dünya çapında ortaya çıkacak olan işçi hareketi, yerkürenin giderek harap

olan bu kabuğu üzerinde kalıcı bir etkiye sahip olabilecek tek hareket, hala daha radikal ve kararlı bir hamleye gebedir: tamamen asalak hale gelen bu kapitalist üretim tarzının yok edilmesi için devrim yolunu benimsemek.

Barbarlar, ileri! Ama ezilenlerin tarihsel bilincinin yegane deposu olan Enternasyonal Komünist Partisi'nin rehberliğindeki işçi sınıfı örgütleriyle.

Hindistan'da Tren Faciası

Hindistan'da meydana gelen tren faciası, daha önce de tekrarladığımız bir gerçeği bir kez daha teyit etti: kârın egemen olduğu bir toplumda, insanın doğa üzerindeki egemenliğinde kaydedilen her yeni ilerleme, etkileri giderek daha feci boyutlara ulaşan kazaların meydana gelme olasılığını arttırma tehdidi taşıyor.

Hindistan'ın doğusundaki Orissa eyaletinin Balasore bölgesindeki Bahanga Bazar istasyonu yakınlarında 2 Haziran Cuma sabahı üç trenin karıştığı çarpışmada 300'den fazla kişi öldü, 1.200 kişi de yaralandı. Bu trajik bilanço ve hayatta kalanların çektiği acılar nedeniyle son 20 yılın en kötü tren kazası olarak sınıflandırılmaktadır.

Kaza, Kalküta'dan Chennai istikametine hareket eden Coromandel Express adlı trenin saatte 130 kilometre hızla giderken raydan çıkması ve başka bir rayda sabit duran bir yük treniyle çarpışması sonucu meydana geldi. Yolcu treninin dağılan kalıntıları, karşı yönden gelen üçüncü bir trenin, Bangalore'dan Kalküta'ya giden Howrah Superfast Express'in raydan çıkmasına neden oldu. Çarpışma, kurtarma görevlilerinin çözmesi birkaç gün süren devasa bir metal levha yığını oluşturdu.

İki yolcu treninin en çok hasar gören vagonları, en kalabalık olan ultra ekonomik kategoridekilerdi ve bu da çok yüksek sayıda can kaybını açıklıyor.

Yüzyılı aşkın bir geçmişe sahip olan Hindistan demiryolu ağı, 115.000 kilometre uzunluğuyla dünyanın en büyüklerinden biri olup günde 20 milyon, yılda 8 milyar yolcu taşımaktadır.

Hindistan demiryollarının mülkiyeti ve yönetimi tamamen devlete aittir, bu nedenle ağın ve demiryolu araçlarının genişletilmesi ve bakımının yanı sıra yenilenmesi ve modernizasyonu da hükümet aygıtının sorumluluğundadır.

Hindistan ekonomisinin hızlı yükselişi ve bir süredir Hindistan'ı dünyanın en kalabalık ülkesi haline getiren nüfus artışı, demiryolu sistemine yapılan yatırımların da artmasına neden oldu. Başbakan Narendra Modi, üçüncü bir dönem için yeniden seçilmek üzere yarışacağı 2024 baharında yapılması planlanan genel seçimler öncesinde altyapının modernizasyonunu propaganda kampanyasının ana noktalarından biri haline getirdi.

Son yıllarda altyapıya yapılan harcamalar artmış olsa da, demiryolu idaresi tarafından yapılan resmi bir soruşturma, demiryolu sistemine yapılan yatırımların dağılımındaki eşitsizliğin muazzam ölçüde arttığını ortaya koydu. Geçen yıl, bir önceki yıla göre %15'lik bir artışla 30 milyar dolara ulaşmıştır. Bu paranın büyük bir kısmı yeni yüksek hızlı tren filosunun güvenliğini arttırmak için kullanıldı, ancak aynı rapora göre, nüfusun daha yoksul kesimlerini taşımak için kullanılan 13.000'den fazla eski trenin bakımına ayrılan fonlar azaldı: Belli ki Hint burjuvazisi de zenginler için trenlerle kar elde etmeye çalışıyor.

Kuşkusuz son yıllarda, demiryolu ağının genel olarak iyileştirilmesi kaza sayısında önemli bir azalmaya yol açmıştır. 1980'de 475 olan raydan çıkma sayısı 2021'de 50'ye düştü. Aynı zamanda ölüm sayısı da düştü: 2017'ye kadar Hindistan demiryollarında yılda ortalama 100'den fazla ölüm yaşanırken, pandemiden önceki iki yıl boyunca tek bir ölüm yaşanmadı.

Ancak kapitalist rejimdeki her ilerlemenin bir bedeli ve karşılığı vardır: sanayi makinelerinin ve her türlü ulaşım aracının verimliliğindeki her artış, özellikle de zamanı kısaltmayı hedefliyorsa ve en gelişmiş ve sofistike teknik icatlar en hırpalanmış ve eskimiş antikalarla aynı sistemde birleştiriliyorsa, yıkıcı kapasitelerini de katlar.

Bu nedenle Bahanga Bazar istasyon kazası, burjuva toplumsal çürüme çağında bilim ve teknolojinin en mükemmel dönüm noktalarından birini de temsil etmektedir: üretici güçler büyümeye devam etmektedir, ancak bu gelişme sadece birkaç kişi için artan bir 'refahın' yanı sıra, daha az bir teknik ilerleme ile duyulmamış ve hatta imkansız olan, giderek daha yıkıcı ve ölümcül etkileri de beraberinde getirmektedir.

Demiryolu idaresi hatları onardığı ve seferleri planlanandan daha önce yeniden başlattığı için övünüyordu. Acil durum araçları da hastaneleri ve mezarlıkları ya da ayin ateşlerini doldurmak için etkili olabilirdi. Hattın ve Bahanga Bazar istasyonundaki aktarma sisteminin modernize edileceği ve daha güvenli hale getirileceği sözünü veriyorlar. Tüm dünya güvensizliğe sürüklenirken, bugün söylemekten hoşlandıkları gibi 'güvenli hale getirilecek' diyorlar. İşte parayı döndürmek için bir fırsat daha: hadi, hayat devam ediyor, işler geliyor,

bu arada felaketleri daha da feci hale getirecek koşullar hazırlanıyor.

UPS İşçileri ve ABD'de İşçi Sınıfı Birleşik Sınıf Eylemi İçin! Ne Demokratlar Ne de Cumhuriyetçiler! Sendikalar ve Tüm Patron Partileri Arasındaki Bağ Kesilsin!

Amerika Birleşik Devletleri genelinde, Uluslararası Kamyoncu Kardeşliği'nde örgütlü 340.000 lojistik işçisi, UPS'e (United Parcel Service) karşı ücretlerin arttırılması, iki kademeli sınıflandırma sisteminin sona erdirilmesi, zorunlu fazla mesainin sona erdirilmesi, tam zamanlı pozisyonların oluşturulması, ısı koruması ve diğer kritik talepler için mücadele ediyor. Amerika Birleşik Devletleri'ndeki EKP militanları bu mücadeleye aşağıdaki bildiriye dağıtarak müdahale etti.

Bu yazı yazıldığı sırada, Uluslararası Kamyoncu Kardeşliği ile UPS arasındaki geçici anlaşma sendika üyeleri tarafından değerlendiriliyordu. Saatte 25 dolar için mücadele eden binlerce yarı zamanlı işçi için saatte 21 dolarlık ücret artışını kabul eden anlaşma, Biden yönetiminin sendika yönetimine anlaşmayı kabul etmesi için baskı uygulamasının ardından yönetim tarafından kabul edildi.

Enternasyonal Komünist Partisi, Birleşik Devletler genelindeki UPS işçilerini daha fazla mücadele etmeye çağırıyor - 180.000 yarı zamanlı işçiyi geride bırakan bir anlaşmayı kabul etmeyin! İnandırıcı bir grev tehdidi yaratarak zaten başarılmış olana bakarsak, gerçekten grev yaparak çok daha fazlası başarılabilir!

UPS işçilerinin grevi milyonlarca işçiye grev hattında deneyim kazandıracak ve bu da bir sınıf olarak kolektif mücadele kapasitemizi güçlendirecektir.

Dünyanın dört bir yanındaki işçiler, artan enflasyon karşısında durgun ücretlere tahammül etmeyi reddettikleri için grev gözcülüğü yapıyor.

UPS işçileri grevin gücünü merkeze alan mücadeleciler bir sendikacılık biçimini benimsedi ve satılmış sözleşmeleri reddediyor; sonuçlar şu ana kadar şirketin neredeyse tüm işçi taleplerini kabul etmesiyle sonuç verdi. Bu, sınıf sendikacılığı hareketinin -egemen sınıf ile işçi sınıfının çıkarları arasındaki mutlak karşıtlığı kabul eden bir işçi hareketinin- geri dönüşüne doğru atılmış ferahlatıcı bir adımdır.

Grev gerçekleşirse, 340.000 katılımcıyla ABD'de son on yılların en büyük grevi olacaktır. Mevcut ekonomik kriz derinleşirken, işçiler kapitalist siyasi partilerin etkisinden bağımsız bir sınıf sendikası hareketi geliştirmek için sektörler ve endüstriler arasında birleşmelidir.

UPS işçileri, 2022 yılında 100 milyar dolar kar açıklayan bir şirketi dize getiriyor. Bu, sendikalarımızın tek tek işyerlerinin ötesinde grev gücü ve ulusal pazarlık stratejileri etrafında örgütlendiğinde işçilerin ne tür bir kaldırıca sahip olabileceğinin güçlü bir örneğidir. Şirketlerin işçilere ihtiyacı vardır çünkü bizim emeğimiz artı değer (gerçek kârın) tek kaynağıdır. Burjuva basını, UPS grevinin 10 günü aşması halinde 7 milyar dolarlık ekonomik "zarara" yol açmasının beklendiğinden yakınıyor. İşçilerin kendilerini patronların sömürüsüne karşı ancak şirketlerin kar elde etme kapasitelerine "zarar vererek" koruyabilecekleri doğrudur. Kâr biriktirme dürtüsünün egemen

olduğu toplumumuzda, işçilerin kendilerini patronların sürekli saldırılarına karşı koruyabilecekleri tek koz, toplu taleplerde bulunmak ve giderek artan sayılarda emeğimizi toplu olarak geri çekmektir. İşçiler bölündüğünde, tek bir işçi kesimine özgü meseleler etrafında yalıtık bireysel sözleşmeler için pazarlık yaptığında, her zaman daha zayıf bir konumda oluruz. UPS işçilerinin UPS'e karşı inandırıcı bir grev tehdidi yaratmış olmaları ve şu ana kadar taleplerinin çoğunu kazanmış olmaları, işçilerin bölgeler arasında birleştiklerinde sahip olabilecekleri güce işaret etmektedir; ancak işçilerin elimizdeki gücü en üst düzeye çıkarabilmeleri için dayanışmanın belirli bir şirketin ve sektörün ufuklarının ötesine uzanması gerekmektedir.

Bir grev durumunda UPS kaçınılmaz olarak sevkiyatı anlaşmalı olduğu diğer firmalara yönlendirecektir; bu nedenle UPS işçilerini diğer lojistik işçilerinin mücadeleleriyle bağlantı kurmaya ve dayanışmaya çağırıyoruz. Bağımsız Pilotlar Birliği sendikasına üye 3.300 pilotun UPS işçileriyle dayanışma içinde greve gitme kararlılığını selamlıyoruz. Bilindiği üzere, Amazon işçileri ülke genelinde sendikalaşmaya başlıyor. Bugün, Amerikan Posta İşçileri Sendikası'ndaki USPS işçileri, giderek kötüleşen işyeri koşullarına ve düşük ücretlere karşı mücadele etmeye devam ediyor. Daha geçen yıl, 12 farklı sendikaya üye 100.000 demiryolu işçisi neredeyse son on yılların en büyük grevine öncülük etti. UPS'e karşı yapılacak bir grevde posta trafiği tüm bu diğer sektörlerle yönlendirilecektir. UPS işçilerinin en iyi anlaşmayı elde edebilmesi için, bu sektörlerdeki işçilerin birleşmesi ve şirketin grevi baltalama çabalarını engellemesi gerekmektedir. UPS grevi, hizmetleri için şirkete bel bağlayan çok sayıda kapitalist firmayı etkileyeceğinden, grev ne kadar uzun sürerse, işçiler şirketin faaliyetlerini

durdurmada o kadar etkili olur ve kapitalist sınıfın kolektif çıkarlarını temsil eden iki siyasi partinin temsilcilerinin devletin zorlayıcı güçlerini harekete geçirerek işçileri işe geri dönmeye zorlama olasılığı o kadar artar.

UPS işçilerinin kötüleşen yaşam standartları ve çalışma koşulları, hem Demokratların hem de Cumhuriyetçilerin burjuva devletin kuklaları olduğu genel bir kapitalist krizin sonucudur. Her iki parti de tamamen kapitalist devletin tek varoluşsal amacı doğrultusunda, yani kapitalist sınıfın kar elde etmesini sağlamak için hareket etmektedir. 2008-2009 resesyonundan bu yana, dünya kapitalizmi henüz ekonomik krizden çıkmadı; merkez bankalarından gelen büyük nakit enjeksiyonlarının yara bandı düzeltmeleriyle ve artan işçi sömürü oranlarından (daha hızlı çalışma temposu, daha düşük ücretler vb.) sıkıştırılan yeni artığın taze kanıyla hayatta tutulan istikrarsız bir kapitalizmde yaşıyoruz. Son yıllarda bu kriz daha da kötüleşti. Federal Rezerv, 2022'de hiper-enflasyonu önlemek için sistemi istikrara kavuşturmak amacıyla (o yıl Ukrayna'da patlak veren emperyalist savaşın başlamasının ardından pandemik parasal genişleme politikalarının ve fırlayan petrol fiyatlarının bir sonucu olarak) faiz oranlarını arttırdı. Devlet, faiz oranlarını yükselterek işsizlik yaratılmasını teşvik etmekte, böylece kapitalizmin kar elde etme kabiliyetini korumak için ücretleri ve işçilerin işgücü piyasasındaki kaldıraç gücünü düşürmektedir. Jerome Powell'ın (Demokrat Parti'nin aday gösterdiği Federal Rezerv Başkanı) faiz oranlarını yükseltirken söylediği gibi, "işgücü piyasası koşullarında bir miktar yumuşama" olması gerekir. Powell ayrıca Federal Rezerv'in umudunun "ekonomiyi yavaşlatmak zorunda kalmadan ücretleri düşürmek ve ardından enflasyonu düşürmek" olduğunu söyledi. Bu politikalar, daha fazla işsizlik

yaratarak, işçileri birbirleriyle daha fazla rekabete sokarak ve patronların dayanışmamızı daha kolay kırmasını, grevleri engellemesini ve ücretleri düşürmesini sağlayarak işçilerin toplu pazarlık gücüne saldırmayı amaçlamaktadır. Kısacası, hem Demokrat Parti hem de Cumhuriyetçi Parti, işçi sınıfını ve mücadele gücümüzü baskı altına almak ve onlara saldırmak için patronların elinde birer araç olmaya devam etmektedir.

Ne kadar talihsiz bir durum olsa da, hem Kamyoncular sendikası liderliği hem de Amerika'nın Demokratik Sosyalistleri (DSA), işçi sınıfına karşı acımasızca davranmaktan çekinmeyen Demokrat politikacılarla aynı yataktadır. Kamyoncular yönetimi sosyal medya aracılığıyla Demokrat politikacıları destekliyor ve 2018 seçimlerinde Demokrat Parti'ye siyasi katkılar için 1.750.068 dolar harcadı. UPS, 2022 seçim döngüsünde hem Demokratlara hem de Cumhuriyetçilere 3,5 milyon dolar siyasi katkı sağladı. Yani bugün UPS çalışanları, sendika yönetiminin para verdiği partiye para veren bir şirkete karşı mücadele ediyor! DSA'ya gelince, Aralık 2022'de DSA-ABD Temsilciler Meclisi üyelerinin 4'te 3'ü, demiryolu işçilerinin uğruna mücadele ettiği hastalık izinlerini içermeyen bir anlaşmayı demiryolu işçilerine dayatan yasaya evet oyu verdi. Bu yasa, demiryolu işçilerinin sözde "grev hakkını" ellerinden aldı ve onları UPS işçilerinin yaşadıklarına benzer acımasız koşullar altında çalışmaya zorladı. Bu sınıf savaşı eylemi, Demokratların (DSA Demokratları da dahil olmak üzere) ve Cumhuriyetçilerin büyük çoğunluğunun demiryolu işçilerinin mücadelesinin söndürülmesini ve bastırılmasını sağlamak için sıraya girdiği iki partili bir olaydı!

UPS işçileri hareket halinde olmaya devam ederken ve burjuva partileri işçi sınıfı üzerindeki etkilerini

genişletmek ve sürdürmek için çalışırken, UPS işçileri ve bir bütün olarak işçi sınıfı yaşam ve çalışma koşullarını amansız, birleşik, saldırgan sınıf eylemiyle savunabilir. UPS işçilerinin son kampanyaları sırasında gösterdikleri mücadelecilik duruşu selamlıyoruz. UPS işçilerini mücadeleye devam etmeye teşvik ediyoruz - yarı zamanlı çalışanları geride bırakmayın! Grevin daha geniş bir işçi sınıfı için yaratabileceği olumlu etkiyi göz önünde bulundurun. İleri!

Birleşik Sınıf Hareketi için!

Ne Demokratlar ne de Cumhuriyetçiler!

Sendikalar ve Patronların Partileri Arasındaki Bağ Kesilsin!

UPS'de Grev Yaparak Hayır Oyu Kullanın, Hiçbir Çalışan Arkada Kalmasın

25 Temmuz 2023 tarihinde Kamyoncular Sendikası UPS ile geçici bir anlaşmaya varmıştır. Bu anlaşma UPS çalışanlarına ihanet etmiş ve verilen sözleri tutmamıştır. Uluslararası Kamyoncular Kardeşliği bürokrasisi, sadece bir grevi önlemek amacıyla UPS ile dışsız ve oportünist bir sözleşme yapmıştır. Bu sözleşme sadece UPS yarı zamanlı çalışanlarını değil, Posta Servisi, FedEx ve Amazon da dahil olmak üzere tüm lojistik sektörü çalışanlarını arkada bırakmaktadır. Uluslararası Kamyoncular Kardeşliği'nin endüstri standartları için çıtayı belirleme şansı vardı ve bunu heba ettiler. Kamyoncular Sendikası Başkanı Sean O'Brien, başta yarı zamanlı çalışanlar olmak üzere hiçbir işçinin arkada bırakılmayacağı sözünü vermişti. Geçici anlaşma şu anda 180.000'den fazla yarı zamanlı çalışanı tam zamanlı statüye veya eşdeğer ücrete giden bir yol bırakmıyor. Sadece 7,500 yarı zamanlı

çalışan tam zamanlı statüye geçirilecek. Sean O'Brien'in 16 Temmuz'da UPS Kamyoncular Üye Güncelleme Web Seminerindeki söylemi: "...bu kabul edilemez, UPS yarı zamanlı çalışanlarımıza kısıntı veremez, bu insanları ödüllendirmek zorundalar".

Peki Kamyoncular Sendikası Liderliğinin bu ani hız değişikliğinin nedeni nedir? Cevap Biden hükümeti gibi görünüyor. Sendikayla ilgili kişilerle yapılan çeşitli röportajlara göre, Biden Yönetimi "ekonomik şoklardan kaçınmak" için Teamsters'a anlaşmazlığı son tarihten bir hafta önce çözmesi için baskı yapıyor. Eğer bu doğruysa, Biden Yönetimi depocular grevi, demiryolu Grevi ve şimdi de UPS grevi olmak üzere üç büyük greve müdahale etmiş oldu. Görünüşe göre sırada Birleşik Otomatik İşçileri var. Rejim sendikaları teker teker Demokrat Parti'nin bir kanadı olarak hizmet etmekten başka bir şey yapmadı. Kendisini gururla "kanun ve düzenin gerçek partisi" olarak ilan eden bir parti olan Demokratlar ve oportünistler işçi hareketinin çağrısını daima reddettiler ve her zaman patronlarla barış yapma yolunu seçtiler.

Anlaşmadan ne kazanıldı? Kuşkusuz, mevcut anlaşmanın kazanımlarından biri iki kademeli sistemin sona ermesidir. Ancak bu sadece nominal bir değişiklik olarak tanımlanmıştır. Anlaşma, tam zamanlı kamyon sürücülerini için saatte 2.50 dolar ve beş yıldan fazla deneyime sahip kamyon sürücülerini için saatte 7.50 dolar zam içeriyor. Yeni UPS kamyonlarına klima takılacak, ancak mevcut UPS kamyonlarına klima takılmayacak, bunun yerine iki fan ve hava indüksiyon menfezleri takılacak. Sözleşmede merkez çalışanları için klima garantisi de bulunmuyor. Tüm kıdemli yarı zamanlı çalışanlara 21 \$/saat taban ücret ödenecek. Söz konusu taban uygulandıktan sonra, anlaşma kıdemi olan tüm yarı zamanlı çalışanlara beş yıllık sözleşme

boyunca saatte 7.50 dolar zam yapılmasını içeriyor. Elbette enflasyon bu 7.50 \$'ın satın alma gücünü değiştirecektir. Son büyük dalgalanmadan (2008 resesyonu) bugüne kadar ortalama enflasyon oranı yıllık %2.35'tir. Eğer enflasyon sabit kalırsa, saatte 7.50 dolarlık ücret artışının efektif satın alma gücü 2027 yılında 6.56 dolar olacaktır.

Verilen tavizler çok yetersizdir ve elbette sendika üyelerinin, özellikle de kaybedecek en az şeyi ve kazanacak en çok şeyi olan yarı zamanlı çalışanların ajitasyonu olmadan elde edilemezdi. Sean O'Brien'in da belirttiği gibi, "UPS'in kesinlikle yeterli sayıda grev kırıcıyı işe alamayacağı" tam da bu yarı zamanlı işçilerdir. Yine de arkada bırakılanlar aynı işçilerdir. 25 dolarlık talep karşılanmadı. Dahası, sözleşmede yarı zamanlı çalışanlara zorla fazla mesai yaptırılmasını ortadan kaldıran hiçbir şey yok. UPS hala yarı zamanlı çalışanları günde 9,5 saat çalışmaya zorlayabiliyor. Zorlanma ve yaralanmalara lanet olsun! UPS, verecek hiçbir şeyi kalmayana kadar işçiden her şeyi almaya devam edecek.

Sırada ne var? Oyuncular ve yazarlar sendikalarının önümüzdeki aylarda greve çıkmaya hazırlandığı ve daha küçük grevlerin ülke çapında orman yangını gibi yayıldığı bir ortamda, şimdi demir sıcakken grev yapma zamanıdır. UPS işçisi, Amerika'daki tüm işçiler için ulusal sahnedeki tonu belirleme fırsatına sahip. İlkesel olarak ve aynı zamanda taktiksel olarak, oportünistleri ve onların bürokratik araçlarını geçersiz kılmak için iddialı bir kampanya yoluyla acil bir grevi savunuyoruz. Saldırıda kalmak ve patronların pazarlık taktiklerini kullanmak (sert oynamak), sadece işçiler için kazanımlar sağlamakla kalmaz, aynı zamanda diğer işçilere de bir mücadele örneği oluşturur. Bunu yapmak işçi sınıfının birliğini inşa eder ve bir tür sayısal güç yaratır. Elbette Amerika'daki koşulların grevin oylamaya bağlı

olmasının standart bir uygulama olduğunu biliyoruz. Mevcut sistemde oylama, seçmenin anonim ve yalıtık kaldığı çevrimiçi ortamda gerçekleşiyor. İş arkadaşlarınızla birlikte örgütlenin, iş yerinde açık bir tartışma yapılmasını talep edin ve oylamanın işçi meclislerinde yapılmasını talep edin. Ne yapmanız gerekiyorsa yapın ve bunu çok sayıda yapın. "En iyi ve son" teklifin bir blöf olduğunu, ancak istifledikleri serveti mücadele etmeden paylaşmayacaklarını unutmayın. Çünkü 1997 UPS grevinin zaferi ancak sınıf mücadelesi sayesinde gerçekleşebildi. Tarihte yer almaya istekli misiniz? Yoksa UPS ve sendika yönetiminin sizi yerinizde tutmasına izin mi vereceksiniz?

Oregon Hemşireler Grevi

18 Haziran 2023'te, Oregon'un Seaside ve Portland kentlerindeki iki Providence tesisinde çalışan 1.800 sağlık çalışanı greve gitti; ancak Oregon Hemşireler Birliği'ndeki (ONA) rejim sendikası liderliği, işçileri sınırlı bir "5 günlük grev" fikrini kabul etmeye ikna edip grev kırıcıların iş yerine kolay erişimine izin vererek işçileri patronla işbirliği yapmaya teşvik etmiş ve nihayetinde grevi Demokrat Parti'deki egemen sınıf politikacılarını desteklemek için bir fırsat olarak kullanıp işçilerin mücadelesini sabote etmiştir.

Kapitalist ekonominin asgari bir güvenlik sağlayacak kadar koruyucu ekipman üretmediği 2020 pandemisinin başlangıcında, bilinmeyen ve ölümcül bir virüse maruz kalan sağlık çalışanları, patronlar ve kapitalist basın tarafından fedakârlıklarını teşvik etmek ve krizin yok ettiği bir iş gücü piyasasında işçileri elde tutmak için "kahraman" olarak tanımlandı. Bu dönemde, çalışanları elde tutmak ve işletmeleri faaliyette tutmak için bazı yönetim

uygulamaları gevşedi. Ancak pandeminin sona ermesiyle birlikte sermaye sınıfı, enflasyona ayak uyduramayan düşük ücretlere razı olurken, eski pazarlık gücüyle yetinmek ve emeği ikincilleştirmek için çok çalışıyor. Bu koşullar göz önüne alındığında, sendikaların var olduğu iş yerlerinde, liderlik genellikle grev eyleminin kaçınılmaz olduğu bir konuma zorlanmaktadır. Oregon'daki sağlık çalışanları, hemşireler ve klinisyenler için bu grev 22 yıldır yapılan ilk grevdi. Buna rağmen, grevin sonunda işçilerin taleplerinin hiçbiri karşılanmadı ve şirket geri adım atmayı reddetmeye devam ediyor.

Rejim sendikaları federasyonu AFL-CIO'nun bir üyesi olan ONA, Eyalet yasal düzenlemesi uyarınca hastane sendikalarının yapması gerektiği gibi, planladığı 5 günlük grevi Providence'a 10 gün önceden duyurdu. Grevden önceki 10 gün içinde Providence 453 grev kırıcıyı işe aldı ve sahaya malzeme dolu çok sayıda buzdolabı kamyonu park etti. Sendika yönetimi etkili bir grev gözcüsü hattı oluşturamadı ve grev boyunca bu grev kırıcılara karşı herhangi bir şekilde direnmeye öncelik vermedi. Patronu işçilerin talepleri etrafında yeniden masaya oturtmak için "yeterince" ekonomik zarar verildiğini iddia ettiler; ancak sonuçlar bunun aksini kanıtladı.

ONA'nın "grevi" büyük ölçüde sembolik bir eylemdi ve kapitalist sınıftan politikacılara yaranmak isteyen liderliğin seçim entrikalarına çok iyi uyuyordu. Belli bir bitiş tarihi olan ve grev hattını korumak ya da yedek işçilerin girişini engellemek için gerçek bir girişimde bulunulmayan grev eyleminin, sendika liderliğinin, Eyaleti yöneten ve ciddi bir işçi huzursuzluğunun çok kötü yansıtacağı Demokrat Parti'deki ortaklarıyla birlikte emek reformu girişimlerini geçirme konusundaki daha büyük çalışmalarını kesintiye uğratmayacağı garanti edildi.

ONA tarafından düzenlenen grevin başlangıç mitinginde, aralarında ABD Senatörü Jeff Merkley ve Oregon Eyalet Yasama Meclisinin her iki kanadından yaklaşık bir düzine Demokrat temsilcinin de bulunduğu Demokrat Parti'nin seçkin isimleri hem konuşmacı hem de katılımcı olarak yer aldı. Grev boyunca ONA liderliği, sosyal medyada Demokrat Parti liderliğinin yanı sıra Jobs with Justice'den Amerika'nın Demokratik Sosyalistlerine (DSA) kadar kapitalist solun diğer organlarının destekleyici yorumlarını merkeze alan bir halkla ilişkiler kampanyası yürüttü. Grev hattındaki sendika liderliği, grev kırıcıları yıldırmak ya da morallerini bozmak için tabandan gelen her türlü girişimi dondurarak grevci işçilerin uysal bir tavır sergilemesini sağlamaya çalıştı.

Sendika liderliği, işçilerin mücadelesini sürekli olarak sağlık sisteminin "düzeltmesi" konusunda işverenlerle sözde ortak bir çıkar etrafında ifade etti. İşçilerin mücadelesini farklı sektörlerdeki işçilere sempati ve dayanışma çağrısı yapabilecek sınıfsal bir merkezle ifade etmek yerine grevin anlatısını dar zanaat sendikası çizgisinde tutmaya özen gösterdiler. Ancak taktikleri işçi sınıfı dayanışmasıyla ilişkili değildi çünkü sınıf işbirliğinin korkakça stratejilerine dayanıyorlardı.

Grevin sonunda Providence pazarlık masasına oturmayı reddetmeye devam etti ve hatta daha önceki sözleşme tekliflerini geri çevirdi; ancak ONA'nın web sitesinde grev sonucunda elde edilen "çok sayıda zafer" kutlandı, bunların başında da Oregon House Bill 2697'nin kabul edilmesi geliyordu.

ONA'nın Facebook sayfasına göre: "HB 2697'nin Oregon'un çökmekte olan sağlık sistemini düzeltmek için hayati önem taşıdığına inanıyoruz.... ONA, bu

sonbahardan itibaren Oregon Sağlık Otoritesi (OHA) ve Çalışma ve Endüstri Bürosu (BOLI) ile birlikte, tasarının en karmaşık unsurlarından bazılarının uygulanmasında onlara rehberlik etmek üzere kural koyma sürecine girecektir. Ve şu andan HB 2697'nin oranları ve yeni komitelerinin gelecek yıl yürürlüğe gireceği zamana kadar, personel komitesi üyelerimizi bu tasarı hükümlerini personel planlarına uygulamaya geçmeleri için eğiteceğiz".

Bu tür açıklamalar ONA'nın, Demokrat Parti'nin sınıf işbirlikçisi bir organı olarak hareket eden, emeğin satış koşullarını müzakere eden ve kapitalist Devlet düzenleyici bürokrasilerinin işlevsiz unsurlarını yenileyen Devlet ile tamamen bütünleşmiş bir rejim sendikası olarak nasıl çalıştığına işaret etmektedir. "Oregon'un çökmekte olan sağlık sistemini düzelttiklerini" iddia ediyorlar; ancak temelde insan emeğinin sömürülmesine dayanan bir ekonomik sistemin hiçbir yönünü "düzeltmek" mümkün değildir. ONA liderliği yenilgiyi baştan kabul etmiştir. Grevden sonra, sınıf düşmanlarıyla mücadele etmek için işçilerin kolektif gücünü inşa etmek yerine, grev kırıcı sorununu çözmek için kapitalist sınıfın hukuk sistemine başvurarak, şirketi yedek işçi istihdamı için dava ettiler; ancak burjuva hukuku altında bu tür yasal manevraların geri tepme ve işçilerin çıkarlarına aykırı bir sonuçla yasal bir emsal oluşturma şansı da aynı derecede, hatta daha fazladır.

Grev sırasında, Oregon Hemşireler Birliği'nin etkili bir sınıf mücadelesi yürütmekten aciz rejim sendikası niteliği ortaya çıktı. ONA liderliğinin grevi seçilmiş yetkililerle ilişki kurma fırsatı olarak kullanma biçimi, Demokrat siyasi liderlerin gözüne girerek yasal reformları geçirmeye yönelik daha geniş stratejik yönelimleri ile bağlantılıdır. Nihayetinde, sağlık çalışanları için bir iş reformu

yasasının kabul edilmesini grevle kazanılmış bir "zafer" olarak gösterme çabaları, sendika liderliğinin işçilerin dikkatini pazarlık taleplerinin hiçbirinin karşılanmadığı gerçeğinden uzaklaştırmaya yönelik iğrenç bir girişimdir: grev, yasama stratejileri için gerçekten sadece bir tesadüftü. Bu durum, işçilerin kendilerini temsil ettiğini iddia eden rejim sendikalarının liderliğini neden reddetmeleri gerektiğini bir kez daha ortaya koymaktadır. İşçiler bunun yerine, kapitalist sınıf ile işçi sınıfının çıkarları arasındaki kapatılmaz uçurumu merkeze alan, kapitalist devletin yasal aygıtlarının dışında ve birleşik bir sınıf sendikası cephesine doğru bir sendikal hareket inşa etmelidir.

Müdahalemiz

Portland, Oregon'daki Enternasyonal Komünist Partisi üyeleri, Haziran 2023'ün sonlarında meydana gelen 5 günlük Providence sağlık çalışanları grevine müdahale etti. Faaliyetlerimizi, katıldığımız "Sınıf Mücadelesi Eylem Ağı" (CSAN) adlı işçi koordinasyonunu desteklemeye odakladık.

Grevden önceki günlerde CSAN, bölgedeki 90 işçinin iletişim listesine grev süresince vardiyalara kaydolmaları için e-posta ve mesaj göndererek katılımcıları grev hattı dayanışması için örgütledi. Grevden bir gün önce, militanlarımız grev kırıcıların kaldığı otelin etrafının el ilanlarıyla çevrilmesinde CSAN'a yardımcı oldular ve seyahat eden hemşirelere grevi kırmak için kullandıklarını bildirdiler. Onları grev kırıcılığı yapmamaya, bunun yerine sınıf sendikası hareketinde diğer işçilere katılmaya teşvik ettik.

Grevin ilk gününde CSAN başlangıç mitinginde yaklaşık 400 bildiri dağıttı. CSAN militanları kısa sürede tabandan ve bazı sendika örgütleyicilerinden

saygı ve güven kazandı. Bir CSAN üyesine slogan atması için megafon verildi. "Grev hattına" vardığımızda, CSAN militanlarına işçiler tarafından bir tur yaptırıldı ve en önemli tıkanma noktalarının bulunduğu girişler ve grev kırıncıların beklenen varış zamanları hakkında bilgi verildi. Teamsters lokali tarafından kabul edilen ve sürücülere sendikalarının hattı geçmeyi reddederek grevi onurlandırmalarını destekleyeceğini kanıtlayan kararın tek kopyası bize verildi. CSAN üyeleri ana grev kırıncı giriş/çıkışına "grev gözcüsü çizgileri geçmeyin demektir" yazılı bir pankart astı. CSAN üyeleri burada bir grev hattı oluşturarak Teamsters sendikasına bağlı bir şoförün kullandığı bir malzeme kamyonunun geri çevrilmesine yardımcı oldular ve 10 kamyonet dolusu grev kırıncıyı gelip giderken rahatsız ettiler. Grev sırasında güvenlikle bazı çatışmalar yaşandı, ancak bir güvenlik çalışanı sadece oturmakla yetindi. Ertesi gün bu güvenlik işçisi bir CSAN üyesine yaklaştı ve "patronu boş verin, işçilere ödeme yapın" dedi. İşçi daha fazla grev kırıncıya eşlik etmenin bir parçası olmayı reddetti. Sıradan işçiler ve bazı sendika militanları bazılarımızı isimleriyle tanımaya başladılar ve bizi bu girişteki haftanın grev kaptanları olarak kabul ettiler. Bu işçiler koordinasyona desteklerini göstermek için CSAN rozetleri takmaya başladılar.

İkinci gün 60 bildiri daha dağıttık. CSAN militanları ve birkaç sağlık çalışanı bir kez daha grev kırıncı girişinde toplandı. Biz geldikten kısa bir süre sonra grev kırıncı otobüsleri gelmeye başladı. CSAN üyeleri sloganlar atarak cadde boyunca yavaşça yürüyerek grev kırıncı otobüslerini yavaşlatmaya devam etti. Otobüsler tehlikeli bir şekilde işçilerin arasına dalmaya devam edince güvenlik devreye girerek bizi yoldan çekmeye zorladı. Güvenlikle yaşanan bu çatışmanın ardından sendika yetkilileri, işçileri grev

kırıncıları etkili bir şekilde engellemekten ya da morallerini bozmaktan caydırmak ve aynı zamanda kapitalist basında kötü haberler çıkacağı korkusunu yaymak için bir kampanya başlattı. İşçilere bu taktiklere gerek olmadığını ve zaten "yeterince zarar" verildiğini söylediler.

Üçüncü gün yaklaşımımızı değiştirdik. Bu zamana kadar, 5 günlük grevin işçilerin taleplerinin hiçbiri karşılanmadan sona ereceği anlaşılıyordu. Sendika tabanından işçiler Ağustos ayında "süresiz" bir grev için oy kullanmak için çağırmaya başlamıştı bile. Buna karşılık CSAN, hemşirelerin grevinin sınıfsal niteliğine dikkat çekmenin yanı sıra bu fikri teşvik eden bir broşür hazırladı. Sonraki iki gün boyunca bu broşürlerden 100-200 tanesi hem Portland hem de Seaside'daki grev gözcüsü hatlarında dağıtıldı. Grevin sonunda, sendikalarının grevi ele alış biçiminden hayal kırıklığına uğrayan birkaç Providence sağlık çalışanı koordinasyona katılmak için CSAN'a ulaştı.

Çin Komünist Partisi'nin Kökenleri - üçüncü bölüm

138. Genel Toplantı'da Sunulan Rapor

1921-1922 Yılları Arasında Uzak Doğu'daki Durum

Komünist Enternasyonal'in Üçüncü Kongresi'nde, Doğu ülkelerindeki duruma atıfta bulunularak, devrimci mücadeleye yönelik olarak İkinci Kongre'de zaten teyit edilmiş olan doğru yaklaşım yeniden teyit edildi. "Dünyadaki Durum ve Komintern'in Görevleri Üzerine Tezler"de, geri kalmış ülkelerdeki devrimci mücadeleye rehberlik etmesi gereken kesin noktalar yeniden teyit edildi.

Her şeyden önce, yerli burjuvazinin devrimci

mücadeleye önderlik etmedeki basiretsizliği kabul edildi, çünkü yerli burjuvazi ekonomik çıkarlarla yabancı sermayeye bağlıydı, bu güçlü maddi bağ onu yabancı emperyalizme karşı uysal ve gerçek bir anti-emperyalist mücadeleye önderlik etmekten aciz kılıyordu, buna bir de sınıf egemenliğini kıracağı kesin olan bir toplumsal hareketi durduramama korkusu ekleniyordu.

İkinci nokta, köylü devrimci hareketinin lideri olarak proletaryanın rolüydü. Bunun iki yönlü bir önemi vardır, çünkü bir yandan proletaryanın geri kalmış ülkelerde bile, sayısal olarak hala çok zayıf olmasına rağmen, yine de devrimci harekete önderlik edebilecek ve onu zafere götürebilecek tek sınıf olduğu belirtilirken, diğer yandan köylü kitleleri devrimci mücadelede ana müttefik olarak tanımlanmaktadır.

Son olarak, genç yerli proletaryanın büyük köylü kitlelerine öncülük ettiği sömürge ve yarı-sömürgelerdeki devrimci mücadele ile kapitalist olarak gelişmiş ülkelerdeki tek sınıflı proleter devrim arasındaki zorunlu bağ, dünya komünist devriminin sağlam bir noktası olarak teyit edilmiştir.

1921 yılında, Enternasyonal'in Üçüncü Kongresinde, İkinci Enternasyonal'in eski partilerine yönelik taktikler konusunda oportünist bir yozlaşmaya doğru ilk tehlike işaretleri ortaya çıkmış ve Sol tarafından derhal kınanmış olmasına rağmen, genel çizgi doğru Marksist yaklaşımdan sapmalara uğramamıştır. Enternasyonal ancak Moskova'da karşı devrim zafer kazandığında Rus devletinin dış politikasının bir aracı haline gelecekti.

1921 ve 1922 yılları arasında, Batı'da proletaryanın devrimci girişimleri yenilgiye uğratılırken, Sovyet Rusya Beyaz orduların ve yabancı müttefiklerinin

ordularının saldırılarından kurtulmayı başarmış ve iç savaşı zaferle sonuçlandırmak üzereydi. Kızıl Ordu'nun Doğu'ya doğru ilerlemesi, Rusya'ya Pasifik'e doğru bir projeksiyon ve Çin'e karşı, devrimci hükümetin ilk yıllarından farklı olarak artık ilke bildirilerinin ötesine geçebilen daha keskin bir eylem olanağı sağladı.

Bolşeviklerin Çin'e yönelik ilgisi, ülkenin içinde bulunduğu durumu - güçlü bir merkezi iktidarın yokluğu, çeşitli "savaş ağaları" arasında bölünmüşlük ve ülkenin karşıt militarist klikler arasında manevra yapan emperyalizmlerin nüfuz alanlarına bölünmüşlüğü - dikkate almak zorundaydı.

Sovyet devletinin bu karşıtıklardan yararlanabileceği düşünülüyordu. Ancak bu risksiz değildi; proletaryaya ve yerli devrimci kitlelere dayanması gereken devrimci bir politika ile Doğu'da bir müttefik arayışında olan Rus devletinin askeri liderlere yardım ederek anlaşmalar yapma çıkarları arasında bir çelişki olabilirdi. Bir askeri kliği diğerine karşı kullanmak, hemen sonuç verse dahi, devrimci hareketin gelişimini tehlikeye atma riskini taşıyordu çünkü anlık olarak birbirleriyle mücadele halinde olsalar bile, herhangi bir hizip, sınıf egemenliğini sürdürmek için proletarya ve köylü kitlelerine karşı dönmek amacıyla yerli ya da yabancı rakibiyle anlaşmaya varabilirdi.

Her halükarda, Çin'deki savaş ağaları arasındaki rekabet, Pasifik ülkelerinin paylaşımı için emperyalistler arası daha büyük bir çatışmanın ürünüydü sadece. Birinci Dünya Savaşı Avrupa'daki siyasi düzenin yeniden düzenlenmesine neden olurken Pasifik'teki durumu neredeyse hiç değiştirmemişti. Aslında, tüm farklı emperyalizmler arasında yeni güç ilişkileri belirleyen Avrupa'daki

savaşın sonuçları ve Pasifik'teki ilişkilerin yeniden tanımlanmaması, yeni bir paylaşım mücadelesini kaçınılmaz bir gerçek haline getirdi.

Savaşın hemen sonrasındaki en keskin düşmanlık ABD ve İngiltere'yi deniz üstünlüğü için karşı karşıya getirdi. İngiltere, Amerika Birleşik Devletleri'ne karşı olası bir müttefik olan Japonya'yı destekledi. Amacı Çin üzerinde herhangi bir tekeli engellemek olan Amerikan "Açık Kapı" politikasına zaten düşman olan Japonya ise ABD'nin Pasifik'te donanmasını güçlendirmesinden ve Çin kıyılarında bir üs kurma baskısından korkuyordu. İngiltere ve Japonya arasında olası bir ittifaktan korkan ABD, birkaç yıllığına silahların susmasını önerdi: Temmuz 1921'de Washington'da silahsızlanma ve Pasifik sorunları üzerine bir konferans düzenleneceği duyuruldu.

Konferans öncesinde Komünist Enternasyonal, kapitalist güçlerin açgözlü çıkarlarını ve bunların çözümünün imkansızlığını kınayan bir dizi tez yayınladı. Enternasyonal'e göre, hiçbir anlaşma Washington'da bulunan güçler arasındaki rekabetin temelini ortadan kaldıramazdı; buna yenilmiş ülkelerin yanı sıra sömürge halkları ve son olarak da "kapitalist devletler sisteminde bir gediği temsil eden" Sovyet Rusya ile baş gösteren çatışma da eklenmelidir. Enternasyonal, Washington Anlaşmalarının emperyalizmler arasındaki çelişkileri azaltmayacağını, aksine önce Versailles'ın, şimdi de Washington'un yeni bir savaşın yaklaşmasını hızlandırdığını teyit etti.

Her halükarda bu güçler, emperyal düşmanlarından çok, henüz ehlileştirilmemiş olan ve büyük ölçüde Sovyet Rusya'yı (1922'de henüz dünya karşı devriminin siperi haline gelmemiştir) destekleyen kendi proletaryalarından korkuyorlardı.

Sermaye güçleri Rusya'yı Washington Konferansı'nın dışında bırakarak diplomatik araçları kullanmasını engellemiştir. Rusya henüz diğerleri gibi bir devlet değildi, çünkü dış politikayı dünya devrimi hedefine yönelten komünistler iktidardaydı. Emperyalist haydutlar arasındaki anlaşmalara verilen yanıt, Uzak Doğu'nun tüm sömürülenlerini silahlanmaya çağırmak oldu: Ocak 1922'de, Komünist Enternasyonal Yürütme Kurulu'nun girişimiyle, Moskova'da Uzak Doğu Devrimci Örgütleri Kongresi toplandı.

Çin Komünist Partisi'nin Kökenleri

Enternasyonal'in inisiyatifiyle, Uzak Doğu Komünistleri ve Devrimci Örgütleri Birinci Kongresi, sömürge ve yarı-sömürge halkların emperyalist tahakküme karşı savaş çılgınlığının Batı ülkeleri proletaryasıyla ortak bir mücadele içinde yükseltildiği Bakü Kongresi'nden bir yıl sonra, 1922'de Moskova'da düzenlendi. Kongreye Uzak Doğu'nun başlıca ülkelerinden delegeler katıldı: Çin, Kore, Japonya, Hindistan, Moğolistan, Endonezya ve Sovyet Rusya'nın uzak doğusu. Bunların sadece yarısı komünistti, diğerleri Çin'deki Kuomintang gibi devrimci milliyetçi örgütlere mensuptu.

Kongre, büyük emperyalist güçlerin Pasifik'teki farklılıklarını çözmek ve doğu halklarının sömürü ve baskısını sürdürmek için bir uzlaşma bulmak amacıyla toplandıkları Washington Konferansı'na karşı duruyordu.

Emperyalizmlerin açgözlü çıkarları karşısında Komünist Enternasyonal, dünya komünizminin ve kapitalist açıdan en gelişmiş ülkelerin proletaryasının, dünya devrimi mücadelesinde yakın bir bağ kurulması gereken Uzak Doğu'nun ulusal-

devrimci hareketleriyle dayanışmasını teyit ederek, Doğu'daki ezilen halklara el uzattı. Enternasyonal açısından Uzak Doğu İşçileri Kongresi büyük önem taşıyordu: Zinovyev'in kongre tutanaklarının açılışında belirttiği gibi, "Komünist Enternasyonal, Avrupa ve Amerika'nın ileri proletaryasının Doğu'nun emekçi kitlelerinin uyanışıyla birleşmesinin zaferimiz için kesinlikle gerekli bir olgu olduğunu mükemmel bir açıklıkla anlıyor".

Kongreye sunulan en önemli raporlardan biri, uluslararası durumu, son Washington Konferansının sonuçlarını ve Enternasyonal'in görevlerini özetleyen Zinovyev tarafından verildi. Birinci Dünya Savaşı'nın sona ermesiyle birlikte, emperyalistler arası anlaşmazlıklar Avrupa'dan Asya'ya kaymış, böylece yakın gelecekte Asya ve Uzak Doğu sorunu dünya politikasında öncelikli hale gelmişti. Asya'daki emperyalizmler arasındaki anlaşmazlık, Uzak Doğu'nun ezilen ülkelerindeki devrimi temel önemde bir mesele haline getirdi: Dolayısıyla Asya sadece "dünya politikasının ekseni" değil, aynı zamanda "proletaryanın ve ezilen ulusların tüm kurtuluş hareketinin ekseni" haline geldi.

Japonya hariç Uzak Doğu ülkelerindeki geri kapitalist gelişme nedeniyle, sosyalist bir devrim için koşullar henüz olgunlaşmamıştı, ancak emperyalizme karşı yönelen ulusal bir devrimci hareketin gelişmesi çok gerçek bir olasılıktı. Bu, Uzak Doğu'nun proleter olmayan ezilen kitlelerinin mücadelesini Japonya'nın sanayi ve tarım proletaryasıyla koordine etme ve birleştirme sorunuydu. O halde Uzak Doğu'daki devrimci hareket, bu halkların ezilmesine ve sömürülmesine katılan Batı ülkelerinin proletaryasının mücadelesine bağlanmalıydı. Velhasıl temelde Enternasyonal'in İkinci Kongre'de kabul edilmiş olan tezleri yeniden teyit edildi.

Zinoviev'in raporundan sonra Kongre çalışmaları her ülkeye ayrılan oturumlarla devam etti. Çin'e ayrılan üç rapor, işçi sınıfının genel durumunun yanı sıra ülkenin ekonomik durumunu da ortaya koydu. Kuomintang'dan bir delegenin de ülkedeki siyasi duruma odaklanan bir konuşma yapmasına izin verildi; bir kadın örgütü temsilcisi de konuştu.

Bu raporlardan sonra Safarov, komünistlerin ulusal ve sömürge sorunundaki konumu ve komünistlerin milli-devrimci partilerle işbirliği üzerine bir rapor sundu. Burada dünya kapitalizminin, emperyalizmin en önemli dayanağı olan sömürge soygununa nasıl ihtiyaç duyduğu ifade edildi. Zinovyev'in daha önce de belirttiği gibi, emperyalist rekabetin kıyısında kalmış olan Uzak Doğu, devasa hammadde rezervlerini ele geçirmek ve ucuz işgücünü sömürmek isteyen büyük güçlerin hedefi haline gelmişti. Bu durum, sömürge ve yarı-sömürge ülkelerin büyük güçlerle uzlaşma yoluyla kurtuluşunu imkansız hale getirdi.

Avrupa'da kapitalizm köylüleri proleterlere dönüştürerek devrimci bir rol oynarken, Çin gibi geri kalmış ülkelerde sanayiye geliştirmede - aksine, yağmacı çıkarlarını sürdürmenin bir yolu olarak ulusal

kalkınmayı mümkün olan her şekilde geciktirdi ve bu ülkeleri sadece hammadde tedarikçisi olarak kaldıkları bir geri kalmışlık durumunda tuttu. Bu amaçla dünya kapitalizmi, Çin'deki siyasi iktidarı parçalamak ve topraklarının bütünlüğünü bozmak için savaşı ve sonuçlarını kullandı. Ulusun yıkımı, çeşitli savaş ağalarının desteğiyle iç savaş kışkırtılarak gerçekleştirildi, velhasıl her militarist yağmacının arkasında yabancı bir kapitalist vardı.

Bu bağlamda, Çin'deki devrimci hareketin temel

görevi yabancı egemenliğinden kurtulmaktı.

Sadece komünistler değil, tüm samimi Çinli demokratlar, emperyalist çetelerden biriyle birlikte hareket eden çeşitli politikacıları, özellikle de Amerika'nın birçok sempatanını acımasızca eleştirmek zorunda kalacaklardı. Yabancı boyunduruğundan kurtuluşun vazgeçilmez koşulu köylü kitlelerinin müdahalesiydi. Safarov, "Bu köylü kitleleri uyanmadan ulusal kurtuluş için hiçbir umut yoktur" diyordu.

Köylü kitlelerini devrim davasına kazanmak için toprağın millileştirilmesi bayrağını yükseltmek gerekiyordu.

"Çin'in yabancı boyunduruğundan kurtarılması", "toprağın millileştirilmesi", "Dutsiunların" (savaş ağaları) devrilmesi, "birleşik bir federasyonun kurulması", "demokratik cumhuriyet" ve "tek tip gelir vergisinin getirilmesi" Çinli işçi kitlelerinin ve öncülerinin uğruna mücadele edecekleri hedeflerdi.

Ancak henüz genç olan işçi hareketi de ilerlemeye başlıyordu. Hareketin önünde gerçek sendikalar örgütleme görevi vardı. Tek sınıflı, proleter bir devrim gündemde değildi, bu nedenle yükseltilen bayrak çifte devrim bayrağıydı - komünistler devrimci milliyetçi hareketi desteklemeli, bu desteğin ancak proleter harekete karşı olmadığı sürece var olacağını açıklamalı, aynı zamanda kendi sınıf örgütlerini güçlendirmeli ve demokratik partilerden ve burjuva unsurlardan özerkliklerini korumalıydılar.

Safarov şu sonuca varacaktı: "Devrimci proletarya, sömürgelerde yalnızca proleter hareketi desteklediğimiz şeklindeki yanlış düşünceyi dikkate alamaz. Geri kalmış ülkeler geniş bir proleter sınıfa

sahip değildir. Sadece baskı altında tuttukları ulusların proleter hareketiyle ittifak halinde özgürlüklerini elde edebilirler. Tartışmamız, proleter kitleler bu harekette bağımsız bir rol oynarsa, ezilen ulusların proleter unsurları bu ulusal-devrimci mücadelede kendilerini lider ve sancaktar olarak kabul ettirirse, ulusal devrimci hareketin zafer şansının büyük ölçüde artacağı konusunda net bir görüşle sonuçlanmalıdır."

Kongre çalışmalarında açıklananları ele alarak onaylanan tezler, Marksist gelenekle mükemmel bir uyum içindeydi ve Enternasyonal'in İkinci Kongresinde ulusal ve sömürge sorununa ilişkin olarak ortaya konan ve Uzak Doğu'daki genç komünist partiler için açık talimatlar içeren tezleri doğruluyordu.

Geri kalmış ülkelerdeki mücadelenin 1922 Kongresi'nde yeniden teyit edilen sabit noktaları şu şekilde özetlenebilir: Batı'da tamamen komünist amaçlarla yürütülen proleter mücadele ile Doğu'daki devrimci milliyetçi hareketler arasındaki yakın birlik; burjuvazinin emperyalizmle bağlantılı tereddütlerinin acımasızca eleştirilmesi; sınıf özerkliğinin savunulması; genç proletaryanın köylü kitleleriyle ittifakı; köylülerle ittifakta proletaryanın öncü rolü.

1922'nin başında, dünya devrimi programı hala Enternasyonal'in liderliği için bir referanstı ve dünya kapitalizmine karşı nihai zafer için ortak bir mücadelede Batı proletaryasına katılmaları istenen Uzak Doğu'nun sömürülenlerine ulaşacaktı.

Pasifizm Mi Marksizm Mi

Comunismo, no. 16, 1984

Komünizm ve Savaş arasındaki ilişkinin Marksist açıklamasını ve bunun sonucunda devrimci partinin kapitalist militarizme karşı taktik ve propagandasını, öncelikle burjuva pasifizmini ve kapitalist toplumu ortadan kaldırmadan savaşı ve genel olarak şiddeti ortadan kaldırma görevini üstlenen; evrensel barış ve "şiddetsizliği" karşıt sınıflara bölünmüş bir toplumda insan türünün ulaşabileceği hedefler olarak teorize eden tüm teori ve siyasi hareketleri yaratan yanlış anlayışı ele almadan sunamayız.

Küçük burjuva pasifisti, evrensel barış ve silahsızlanma gibi soyut idealler adına, devletler arasında ortaya çıkan uluslararası çatışmalara çözüm olarak sürekli arabuluculuğu önermektedir ve bu, küresel düzeyde, tek tek ulusların sınırları içinde yaşadığımız yanlısamanın aynısını oluşturmaktadır; örneğin bir burjuva parlamentosu, mülkiyete ve sınıfa dayalı toplumların aslında belirleyici bir özelliği olan sosyal ve ekonomik eşitsizliği onaylamadan eşitlikçi sosyal ve ekonomik koşulları garanti edebilir.

Pasifist, toplumun evrimsel ve eğitici bir şekilde ilerlediğini düşünür; eğer savaş tehdidi varsa, hem hükümet liderlerinin hem de yönetilenlerin gözlerini savaşın üreteceği zulüm ve barbarlığa açmak için sadece bir barış yürüyüşüne ihtiyacınız vardır ve herkes ikna olduktan ve bunun ne kadar çılgınca bir hata olacağını bilincine varduktan sonra savaş tehdidi geri çekilecektir. Kapitalist rejim altında savaş kaçınılmazdır.

"Sosyalist kavramın anahtarı, kapitalist rejim altındaki egemen sınıfın, üretim biçimlerinin mevcut

ilişkileri tarafından serbest bırakılan güçleri yönetemediği ve kontrol edemediği ve insanların büyük çoğunluğunun ihtiyaçlarına cevap vermeyen ekonomik rejimin kaçınılmaz çelişkilerinin kurbanı olarak kaldığıdır. Kapitalist üretimin büyük Marksist tanımı, bu çatışmalara ve Burjuvazinin bunlara hükmetme çabalarındaki iktidarsızlığına ışık tutmaktadır. Üretim ve mübadele araçları henüz toplumsallaştırılmadığından, bunların rasyonel bir şekilde kullanılması mümkün değildir ve ihtiyaçlar ile üretim arasında yalnızca kapitalistin çıkarlarına dayanan doğru bir ilişki de yoktur; ve tüm bunlardan piyasaları sarsan devasa ve son derece zarar verici ekonomik krizler ve bolluktan yoksulluk ve ücretliler için işsizlik yaratan saçma aşırı üretim ve bunun bir başka sonucu olarak, mevcut ekonominin canavarca makinelerinin çıkarları için bir araya getirildiği bazı kapitalistlerin kendilerinin mahvolması ortaya çıkar. Buradan şu sonuç çıkmaktadır - özetlemeye devam edeceğiz - modern yaşam daha büyük bir uygarlığa doğru sürekli bir evrim değil, sınıf mücadelesinin şiddetlenmesine ve işçiler arasında artan halsizliğe rağmen burjuva rejiminin nihai çöküşüyle sonuçlanacak olan o ölümcül parabol yolundadır...

"Yine de, egemen sınıfın kaçınılmaz tarihsel intiharına hazırlandığı bu sürece paralel olarak, başka bir saçmalığa tanık oluyoruz. Ekonomik alanda üretim araçlarının gelişmesi, entelektüel alanda kültürün yaygınlaşması ve siyasi alanda devletlerin demokratikleşmesi, savaşın durması ve kardeş orduların silahsızlanmasının önünü açmak yerine, askeri hazırlıkların yoğunlaşmasına yol açmaktadır. Bu daha önceki dönemlerden -örneğin feodal dönemden- kalma bir durum mudur, barbarlık çağına bir geri dönüş müdür, yoksa modern, burjuva, demokratik rejimin temel bir özelliği değil midir? Bu arada, barış zamanında

üretim hatlarını çalışır halde tutamayan ve mali felaketleri önleyemeyen devlet kontrolündeki burjuvazilerin, aynı şekilde, gerçekten isteseler bile, kendilerini içine soktukları politik-ekonomik durumlardan tek, kaderci çıkış yolu olarak görünen savaşların patlak vermesini engellemek için de güçsüz olduklarını not ediyoruz."

"Öte yandan, burjuvazinin bir savaşta uğrayacağı zarar gerçekten çok mu büyük? Kuşkusuz sermayenin yok edilmesini içerir, ancak burjuvaziye sadece sermayenin maddi sahibi olarak değil, bir sınıf olarak ele aldığımızda, onu ilgilendiren şey, büyük çoğunluğun emeğiyle yaşamasını sağlayan yasal ilişkilerin korunmasıdır. Her ulus içinde var olan bu ilişkiler, emek araçlarını tekelleştirme hakkından oluşur ve bu araçlar da proleter sınıf tarafından harcanan diğer emeğin meyvesidir. Daha açık olmak gerekirse, topraktaki, evlerdeki, madenlerdeki özel mülkiyet yasası bozulmadığı sürece, proletarya savaşın yıkımından sonra makineleri, fabrikaları vb. yeniden inşa edecek ve bunları sömürücülerine geri verecek, bir kez daha tüketim malları eksikliğinin tüm sonuçlarına katlanacak, ancak herkesin yaşamı için gerekli olan sermayeyi bir kez daha azınlığın tekeli haline getirmek için yeniden oluşturacaktır. Elbette burjuvazinin birkaç üyesi birey olarak silinip gitmeyecek, ama başkaları onların yerini alacak". ("Il Socialismo di ieri d'innanzi alla Guerra di oggi", Storia della Sinistra içinde, s.246).

Savaş, kapitalizm için her şeyden önce ekonomik bir gerekliliktir ve esasen küresel ölçekte ortalama kâr oranının düşmesiyle belirlenir. Muazzam miktarlarda sabit sermaye ve emek gücünün yok edilmesinden sonra, kâr oranında istikrarlı bir artışın gerçekleşmesini sağlar ve hem kazanan hem de kaybeden taraflarda, tüm kapitalist devletlerde

birikimin yeniden başlatılması amacına hizmet eder.

Ama aynı zamanda, Lenin şöyle der: "bir savaş tesadüfen patlak vermez". Ölümcül kırılma noktasına ulaşıncaya kadar zaman içinde ivme kazanan ekonomik ve sosyal faktörler vardır, ardından kitleler, ülkeler ve partiler kıyım ve yıkıma sürüklenerek savaşa doğru paldır küldür bir iniş başlar.

"Eleştirmenlerimiz - diye yazıyor Engels - bizi toplumsal ayaklanmaları yalnızca ekonomik nedenlere bağlamakla suçluyorlar: eğer öyle olsaydı, devrim basit bir denklemlerle çözülebilecek kolay formüller meselesi olurdu. Gerçekte toplumsal olgular ekonomik belirlenimlere dayanır, ancak toplumsal ayaklanmaların nedenleri birbirinin üzerine biner, sayısız kombinasyonda kesişerek süreçlere, tutumlara, hareketlere ve psikolojik tepkilere yol açar ve bunlar da toplumsal hareketi belirleyen maddi faktörler haline gelir. Bazı eski topların namlularında şu sözler yazılıdır: "Ultima ratio regis", kralın nihai hakkı (Lenin'den, "Savaş, siyasetin başka araçlarla devamıdır").

Hangi araçlar? Onları kim, daha doğrusu ne hazırlıyor ve nasıl?

Emperyalist çağda militarizm, devletler arasındaki rekabetin doğrudan sonucudur. Yeni pazarların fethi, üretimin artmasına, dış pazar için üretime ve bunun silahlı savunmasına yol açar. Kapitalizmin gerileme evresinde (ki bu hiç de bir zayıflık evresine tekabül etmez) muazzam üretim ölçeği her ülkeyi çılğınca yeni pazarlar aramaya ya da başka yerlerden ihracat alan mevcut pazarları çalmaya iter. Uluslararası kapitalizm kendini silahlandırır ve böylece üretim çılğınlığı için yeni bir çıkış yolu bulur. Militarizmin kendisi bir bütün olarak topluma

nüfuz eder; ordular, üretimle bağlantılı ve onun gidişatını yansıtan kendi içlerinde amaçlar olarak ortaya çıkar. Savaş, kapitalizmin döngüsel ilerleyişinin hem varış hem de çıkış noktasını oluşturarak, verimliliğin ve gücün maksimum ifadesi olan kapitalist toplumun varlığını sağlamada zorunlu bir unsur haline gelir.

İşte bu nedenle Marksist, ilkesel olarak pasifist ya da savaş karşıtı bir duruş sergileyemez.

Bir ideoloji ve pratik hareket olarak pasifizm, savaşı kendi toplumsal sistemini yaymanın bir aracı olarak ya da fazla sermayeleri için çok az ekonomik alana sahip ülkeler için yaşamsal alanı fethetmenin bir aracı olarak meşrulaştıran milliyetçi ve militarist büyük burjuvazinin politikasına karşı küçük burjuva tepkisidir.

Büyük burjuvazinin büyük ticari kaygılarına doğrudan bağlı olmayan tutucu ve pasifist küçük burjuvazi tüm savaşları kınar ve doğal olarak bu boş ideolojiler burjuva toplumunun şiddet içeren biçimleriyle çarpışır. Savaşın ortadan kaldırılması imkansızdır, tıpkı daha sıradan, gündelik şiddetin ortadan kaldırılması gibi, polis, mahkeme ve hukuk organları bunu ele almak için var olsa bile.

Marksist komünizm, hedefi sınıfsız, savaşız, sınıf şiddetinin olmadığı, toplumsal ilişkilerde uyum ve işbirliğinin olduğu bir toplum olsa bile, ilke olarak pasifist olamaz. Bu, şiddetsizlik teorisyenlerinin gösterdiği gibi bir çelişki değildir, çünkü sınıf şiddetinin egemen olduğu kapitalist toplumda amaç ve bu amaca ulaşmak için kullanılacak araçlar arasındaki uyum hemen sağlanamaz.

Hedef ve taktik ilkeler arasındaki sentez ancak sınıf mücadelesi ve sınıf savaşını içeren zorlu bir tarihsel

devrimci süreçten sonra ortaya çıkabilir; ve şiddetsiz bir toplum hedefi, ona ulaşmak için vazgeçilmez bir araç olarak devrimci şiddetin kullanılmasını gerektirir.

Sınıf diktatörlüğü ve devrimci şiddet, artık karşıt sınıfların olmayacağı ve bir sınıfın diğeri üzerinde siyasi tahakküm kuramayacağı yeni bir toplum hedefine ulaşmak için tarihin proletaryaya aktardığı değişmez ilkelere sahiptir.

Burjuvazinin genel devrim karşıtı ve insani pasifizmine duyulan tiksinti, Marx ve Engels'in güçlü oklarının savaştan kaçınmak için yola çıkan tüm hareketleri hedef aldığı ilk yazılarında zaten bulunabilir.

Marx ve Engels, "anti-otoriterler" olan anarşistlerle girdikleri polemikte, proletarya diktatörlüğünün otoritesi ilkesini ve yenilen sınıfı bastırmak ve sosyalizme giden dönüşüm sürecini başlatmak için terörün kullanılmasını savunmuşlardır.

Lenin bu temel köşe taşlarını yeniden ele aldığı anda, komünistlerin kendilerini pasifistlerden, pasifistlerin toplumsal sınıflar arasındaki mücadelede silah kullanımını reddetmeleri ve savaşın tarihsel rolünü kabul etmekten aciz olmaları nedeniyle ayırmakla kalmadıklarını, aynı zamanda daha da temel bir noktada ayrıldıklarını teyit etti:

"Bizi burjuva pasifistlerinden ayıran şey, savaşların her ülkedeki sınıf mücadelesine nedensel bağımlılığı kavramımız ve sınıflı toplum ortadan kaldırılmadan ve sosyalist devrim zafere ulaşmadan savaşlara son vermenin mümkün olmayacağı inancımızdır".

"Leninizm kapitalist güçlere şöyle demez: Savaş açmanızı engelleyeceğim ya da savaş açarsanız size

saldıracağım; onlara şunu çok iyi biliyorum ki, proletarya tarafından devrilmediğiniz sürece, istesenez de istemesenez de savaşa sürükleneceksiniz ve ben de mücadeleyi yoğunlaştırmak ve sizi devirmek için bu savaş durumundan yararlanacağım. Ancak bu mücadele tüm devletlerde zafere ulaştığında savaşlar çağı sona erebilir.

"Bu genel bir duruş sergileme meselesidir. Marksist pasifist ya da "savaş karşıtı" olamaz, çünkü bu kapitalizmin ortadan kaldırılmasından önce savaşın ortadan kaldırılabileceğini kabul etmekle eşdeğerdir."

"Bunun teorik bir hata olduğunu söylemek yeterli değildir. Bu siyasi bir ihanettir, çünkü böyle bir yanılısma kitlelerin daha geniş bir mücadeleye çekilmesini kolaylaştırmaz, aksine onları sadece sermayeye değil, savaşın kendisine de köleleştirmeyi kolaylaştırır. Kendilerini her zaman pasifist olarak adlandıran kötü Marksistlerin önderliğindeki proleter kitleler Almanlara karşı savaşmak zorunda kaldılar, çünkü liderleri sadece onların barış için bir tehdit olduğunu söyledi, aynı nedenle Ruslara karşı savaşmak zorunda kaldıkları gibi: iki kez yürüdüler ve belki de üçüncü kez yürüyecekler ve karşıt kamplardan "tüm savaşlara son verecek" bir savaş için.

"Bu, tekrar edelim, bir tavır alma meselesidir. Marksist, örneğin ruhban karşıtı olmamasıyla aynı nedenlerle pasifist değildir: Marksist, özel mülkiyete dayalı bir toplumun dinsiz ve kilisesiz olma olasılığını göremez, ancak özel mülkiyetin devrimci bir şekilde ortadan kaldırılmasının bir sonucu olarak kiliselerin ve dini inançların gereksiz hale geleceğini görür.

"Ücretli kölelik sistemi, suç ortakları, ekonomik temelini yıkmadan, onu dini hurafelerden bağışık hale getirebileceğimize, savaştan kurtarabileceğimize ya da diğer muhafazakar veya vahşi yönlerinden kurtulabileceğimize inandırdıkları sürece devam edecektir.

"Yeni savaşlar ihtimaliyle karşı karşıya kalındığında, Marx ve Lenin'in diyalektik kriterlerinin yerine - doktrinde olduğu kadar siyasi ajitasyonda da - kitlelerin Barış ve Savunmanın kutsallığı konusundaki saflıklarının bariz bir şekilde sömürülmesini koymak, Lenin'in kendisini yeni devrimci enternasyonal süper hanc petram'ı inşa etmeye adanmış oportünizm ve ihanet için çalışmaktan başka bir şey değildir; bu kaya üzerinde: Kapitalizm ve barış bağdaşmaz". ("Tartufo o del pacifismo", Battaglia Comunista, no.6, 1949'dan).

Bugün tüm sözde "sol" partilerin bir özelliği olan burjuva pasifizmi, sosyal muhafazakarlığın bir gücü olarak, savaşın kapitalizmin zorunlu bir ürünü olduğunu ve hiçbir şeyin onu ortadan kaldıramayacağını anlamaktan acizdir. Şiddetsizlik ilkesine başvurur ve bu ilke adına ezilen ücretli sınıfın devrimci savaşı da dahil olmak üzere tüm savaşları mahkum eder ve böylece proletaryayı kurtuluş mücadelesinde silahsızlandırarak kapitalist sistemi koruyan ve onu burjuvazinin yardımcı bir gücü haline getiren bir ideoloji haline gelir.

Oportünist partilerin barış politikası, burjuva militarizminin terörizmini tamamlamakta, süper güçlerin atom şantajını tamamlamakta ve amansız bir propaganda kampanyasıyla, savaşı önlemek için bireysel vicdanları harekete geçirmenin, silahsızlanma mücadelesini desteklemenin, barış yürüyüşleri ve "özerk" referandumlar düzenlemenin

yeterli olduğu yanlış fikrini aşlamaya çalışmaktadır.

Savaş ya da barış alternatifi yanlış bir alternatiftir: emperyalist barış yeni emperyalist savaşları gerektirir ve bu kaçınılmaz döngü ancak proleter devrim tarafından kırılabilir.

Pasifist propaganda proletaryayı silahsızlandırır ve kendi burjuvazisinin yanında bir sonraki savaşa katılmasını destekleyecek şekilde militarizm için zemin hazırlar. Burjuva insani devrim karşıtı pasifizm, burjuvazinin yardımcı gücüdür (Lenin Komintern'in 3. kongresi).

Bu tutucu, ahlakçı ve anti-tarihsel pozisyonlara karşı olan Marksist, ayırım gözetmeksizin hepsini aynı fırçayla tarayan tüm savaşları kınayan soyut bir pozisyonu teorileştirmez.

Her bir savaşın değerlendirmesini yaparak, nesnel koşulların belirlediği belirli bir değerlendirmeye ulaşır ve her bir savaşa neyin sebep olduğu ve hangi sosyal sınıfın bundan fayda sağladığına dair tarihsel bir soruşturma gerektirir.

Tarih boyunca devletler ve Halklar arasında savaşlar olmuştur; bu savaşlar, kendilerine eşlik eden tüm dehşet ve hayvani tezahürlere ve neden oldukları sefalet ve eziyete rağmen, tarihsel ilerlemeyi temsil etmiş, kölelik, mutlakiyetçilik ve feodal despotizm gibi zararlı ve gerici sistemlerin ortadan kaldırılmasını kolaylaştırarak insanlığın evrimine yardımcı olmuştur.

Yunanistan'ın Perslere karşı kazandığı zafer, Asyatik üretim tarzının çökmesine ve köleliğe dayalı bir sistemin ortaya çıkmasına neden olsa da, Yunan ve Akdeniz medeniyetlerinin kaynaşmasını mümkün kılmıştır. Barbar istilaları uygarlığın önemli bir

tarihsel dönemini sona erdirirken, Avrupa ulusal devletlerinin oluşumuna da zemin hazırlamıştır. Napolyon savaşları da dahil olmak üzere, yeni doğan burjuvazinin feodal mutlakiyetçiliğe karşı yürüttüğü tüm ulusal ve devrimci savaşlar, tarihsel ve toplumsal olarak ilerici savaşlardı.

1914'te başlayan modern emperyalist savaşlarda tarafların hiçbiri ilerlemeden yana savaşmıyordu, bunlar sadece emperyalist sömürücüler arasındaki savaşlardı, köle sahipleri arasında köleliği pekiştirmek için yapılan savaşlardı (Lenin) ve bu nedenle dün tüm sosyalistlerin ve bugün komünistlerin görevi, tüm ülkelerde savaşan tüm burjuva hükümetlerine karşı mücadele etmekte ve öyle de kalacaktır.

Komünistler verili durumlarda savaşın doğasını savunurlar, ancak emperyalist bir savaşla karşı karşıya kaldıklarında komünizmin görevi, devrimci bozgunculukla sonuçlanan açık bir sabotaja girişmek ve savaşın karakterini emperyalist bir savaştan iç savaşa dönüştürmektir.

Kapitalist Militarizm

"Militarizm aynı anda girift, karmaşık, çok yönlü ve aynı zamanda kökeni ve doğası, yöntemleri ve etkileri nedeniyle son derece ilginç ve önemli bir olguyu ifade eder. Sınıfsal olarak örgütlenmiş toplumların yaşamında derin kökleri olan bir olgudur, ancak benzer toplumsal sistemler içinde, tek tek devletlerin ve bölgelerin özel doğal, siyasi, sosyal ve ekonomik koşullarına göre çok çeşitli biçimler alabilir.

"Militarizm, çoğu toplumsal sistemin yaşamının en önemli ve en hayati tezahürlerinden biridir, çünkü ulusal, kültürel ve sınıfsal kendini koruma

içgüdüsunü en güçlü, en yoğun ve en özel biçimde ifade eder".

Karl Liebknecht, 1907'de yayınlanan ve yazıldığı için uluslararası sosyal demokrat gençlik örgütü başkanının yargılanacağı, zulüm göreceği ve vatana ihanetten mahkum edileceği ünlü broşürü "Militarizm ve Anti-militarizm "de bunu iddia etmektedir.

Liebknecht, olguya ilişkin materyalist analizinde, her toplumsal güç ilişkisinde belirleyici faktörün, son kertede, toplumsal bir olgu olarak bazı bireylerin daha büyük fiziksel gücü biçiminde ortaya çıkmayan fiziksel gücün üstünlüğü olduğunu vurgulamıştır.

"Engels, Dühring ile girdiği polemikte, kuvvetin salt bir irade eylemi olmadığını, eyleme geçmeden önce çok gerçek ön koşullara, yani daha mükemmel olanın daha az mükemmel olanı alt ettiği araçlara ihtiyaç duyduğunu belirtir; Dahası, bu araçların üretilmesi gerekir, bu da daha mükemmel güç araçlarının, sıradan silahların üreticisinin daha az mükemmel araçların üreticisini yenmesi anlamına gelir ve tek kelimeyle, gücün zaferi silah üretimine ve bu da genel olarak üretime, dolayısıyla "ekonomik güce", "ekonomik düzene", gücün emrinde olan maddi araçlara dayanır.

"Günümüzde güç, ordu ve donanmadır ve hepimizin bildiği gibi her ikisi de "şeytani derecede pahalıdır". Bununla birlikte, kuvvet para kazanamaz; en fazla zaten kazanılmış olan parayı alabilir - ve bu bile çok fazla yardımcı olmaz - Fransız milyarları örneğinde gördüğümüz gibi. Bu nedenle, son tahlilde, para ekonomik üretim aracıyla sağlanmalıdır; ve böylece bir kez daha güç, güç araçlarının teçhizatı ve bakımı için kaynakları sağlayan ekonomik düzen tarafından koşullandırılır.

Ama hepsi bu kadar da değil. Hiçbir şey ekonomik ön koşullara ordu ve donanma kadar bağımlı değildir. Silahlanmaları, bileşimleri, örgütlenmeleri, taktikleri ve stratejileri her şeyden önce üretim ve iletişimde o anda ulaşılan aşamaya bağlıdır. Savaşı devrimcileştiren, dahi generallerin "zihinlerinin özgür yaratımları" değil, daha iyi silahların icadı ve insan malzemesindeki, askerlerdeki değişikliklerdir; dahi generallerin oynadığı rol, en fazla, savaş yöntemlerini yeni silahlara ve savaşçılara uyarlamakla sınırlıdır".

Dolayısıyla iktidarı elinde tutan fiziksel olarak daha güçlü olan kişi değil, tarihsel olarak oluşmuş egemen sınıfların silahlı aygıtı olan devlettir; bu aygıt, kendisini kontrol eden toplumsal gruba iktidar araçları sağlayan son derece eklemli bir aygıttır: Bir bütün olarak topluma göre azınlıkta olan ve kapitalizmin mevcut çürüme evresinde fiziksel anlamda da biraz omurgasız ve güçten yoksun olan, ancak ordu, polis, hukuk, okullar, kültür ve kilise aracılığıyla etkin bir güce sahip olan ve bunu tüm topluma diktatörce uygulayan bir grup.

Liebknecht devam ediyor: "Militarizmin özellikle kapitalist bir yanı yoktur. Tam tersine, kapitalist sistemin sonuncusu olduğu tüm sınıflı toplum sistemlerinin tipik bir özelliğidir. Kuşkusuz, kapitalizm de diğer tüm sınıflı toplum sistemleri gibi kendine özgü bir militarizm türü geliştirir; militarizm aslında özü itibarıyla, toplumsal sistemin türüne göre değişen ve bu çeşitliliğe uygun olarak farklı şekillerde gerçekleştirilebilen bir amaca ya da birkaç amaca giden bir araçtır. Bu, sadece askeri örgütlenme tarafından değil, militarizmin görevlerini yerine getirirken kendini gösteren diğer yönleri tarafından da ortaya çıkarılır.

"Genel askerlik hizmetine dayalı bir ordu, en iyi kapitalist gelişme aşamasına karşılık gelir. Ve bu ordu halktan gelen bir ordu olmasına rağmen, halkın ordusu değil, halka karşı bir ordudur ya da bu amaçla giderek daha fazla manipüle edilen bir ordudur".

Bu, Sol'un modern militarizm için yaptığı tanımdır ("Bugünün savaşı karşısında dünün sosyalizmi", L'Avanguardia 25 ottobre 1914, Storia della sinistra comunista içinde, s.247):

Teknolojinin ilerlemesi göz önüne alındığında, günümüzde inşa edilen toplar, patlayıcılar, gemiler eski silahlarla kıyaslanamayacak kadar güçlüdür. Burjuva ekonomisinin gelişmesi ve devlet örgütlerinin pek çok hayati işlevi merkezileştirerek üstlendikleri muazzam önem, bu örgütlerin savaşa hazırlık için, eski hükümdarların ve geçmiş çağların condottieri'lerinin hiç bilmedikleri ölçekte mali kaynaklara yatırım yapmalarına olanak tanımaktadır. Dahası, modern devletlerin demokratik uygarlık kisvesi altında bireylere yüklediği yükümlülükler o kadar katı hale gelmektedir ki, devlet muazzam sayıda silahlı yurttaş üzerinde tasarrufta bulunabilmekte ve son ferdine kadar her sağlıklı yurttaşı bünyesine katabilmektedir. Askeri devlet, Fransız Devrimi'nin ardından getirilen zorunlu askerlik sayesinde (aslında Fransa'da bu Konvansiyon tarafından kararlaştırılmıştır) silah kullanma konusunda eğitilmiş çok sayıda asker ve gaziye emrinde tutmaktadır. Modern devletlerin organize etme kapasitesine sahip olduğu muazzam demir yolu ağları, birkaç saat içinde askere alınabilecek, silahlandırılabilir ve inanılmaz bir hızla milyonlar halinde sınıra taşınabilecek çok sayıda insanın konuşlandırılmasını ve seferber edilmesini mümkün kılmaktadır. Bir an için modern seferberlikleri

düşünmek için durun! Bireysel özgürlüğe, sözde uygarlığın en son kaynakları ve demokratik direktifler altında işleyen burjuva hükümetlerine sahip devletlerin kurulmasıyla mümkün olandan daha büyük bir hakaret olabilir mi?

"Eski çağlardaki savaşlar hiç de böyle değildi. Ordular çok daha küçüktü ve çoğunlukla teknik bir gereklilik olarak tamamı paralı asker olmayan gönüllülerden oluşuyordu ve zorla askere alma sınırlı, dönemsel ve bugün olduğundan çok daha düşük bir ihtimaldi. İşçilerin çoğu tarlalarda ya da zanaatlarında çalışmaya bırakılmıştı; ya mesleğiniz olduğu için ya da özgür bir seçim yaptığınız için asker olmuştunuz - bugünün muazzam kitleleri ve modern silahlarla savaş alanında yapılan katliamlar bilinmiyordu. Barbar istilaları bile, herkesin iyiliği için hoş ve verimli toprakları ele geçirmek amacıyla aileleri, sürüleri ve aletleriyle birlikte hareket eden halkların göçleriydi; kaba kuvvetle elde edilmiş olsa bile... Oysa modern asker, savaştığı ve belki de kazandığı savaştan sağ çıksa bile, ailesini evde bırakıp devlet tarafından birkaç kuruşla desteklendikten sonra aynı eski sömürü ve sefalet hayatına ya da muhtemelen daha kötüsüne geri döner.

"Feodal dönemdeki savaşlar yine farklıydı. Baronlar, birkaç bin silahlı adamdan oluşan maiyetleriyle birlikte bizzat silahlanır ve kendi hayatlarını tehlikeye atarlardı; savaş onlar için bir meslekti ve her mesleğin beraberinde getirdiği riskler vardı. O halde tanık olduğumuz savaş, barbarlık ya da feodal döneme bir geri dönüş değil, modern uygarlığa rağmen değil, onun sayesinde; uygarlık görüntüsü altında en derin barbarlığı gizleyen kapitalist rejim sayesinde ortaya çıkan kendi zamanımızın tarihsel bir olgusudur. Savaş potansiyeli ve kaçınılmazlığı, siyasi demokrasi rejimi altında mevcut ekonomik

köleliği sürdüren ve görünüşte herkesin mutabakatına dayanan kendi aşırı güçlerini, egemen sınıfı temsil eden bir avuç bakanın 24 saat içinde milyonlarca insanı ateş hattına yerleştirebileceği ve nereye gittiklerini, neden gittiklerini veya kime karşı gönderildiklerini bilmeden onları ölüme gönderebileceği noktaya kadar genişleten modern devletlerin yapısına yerleştirilmiştir: Bu şok edici bir gerçektir ve yüzyıllar boyunca insan kalabalığının maruz kaldığı keyfi zorbalığın en üst seviyesini temsil etmektedir.

Liebkecht ekliyor: Kapitalist toplum düzeninin ve diğer sınıflı toplum sistemlerinin ordusu çifte amaca hizmet eder.

"Her şeyden önce, yabancı bir ülkeye saldırmaya ya da dışarıdan gelecek tehlikelere karşı koruma sağlamaya yönelik ulusal bir kurumdur. Kısacası ordu, uluslararası karışıklıklarda ya da askeri bir deyimle "dış düşmana karşı" kullanılmak üzere tasarlanmıştır.

"Ancak militarizm sadece dış düşmana karşı bir savunma aracı değildir; sınıfsal çelişkiler belirginleştikçe ve proleter sınıf bilinci geliştikçe daha fazla ön plana çıkan ikinci bir görevi daha vardır. Böylece militarizmin dış biçimi ve iç karakteri daha kesin bir şekil alır: Militarizmin görevi, toplumun hakim düzenini korumak, kapitalizmi ve işçi sınıfının özgürlük mücadelesine karşı tüm gericiliği desteklemektir. Militarizm burada kendini sınıf mücadelesinde sadece bir araç olarak, egemen sınıfın elindeki bir araç olarak gösterir. Polis ve adalet mahkemeleri, okul ve kilise ile birlikte çalışarak sınıf bilincinin gelişmesini geciktirmeye mahkumdur. Militarizmin görevi, her şeyden önce, ne pahasına olursa olsun, hatta halkın çoğunluğunun aydınlanmış iradesine rağmen, bir azınlık için

devlette egemenlik ve sömürme özgürlüğü sağlamaktır.

"Böylece, çemberin daraltılmasından ne daha fazlasını ne de daha azını isteyen, halkı halka karşı silahlandıran, işçileri (toplumsal örgütlenmemize yaşa göre sınıf ayrımını yapay olarak her yolla sokarak) zalim ve düşman, kendi yoldaşlarının ve arkadaşlarının, ebeveynlerinin, kardeşlerinin ve çocuklarının katilleri olmaya zorlayan ve onları geçmişlerini ve geleceklerini mahvetmeye mecbur bırakan modern militarizmle karşı karşıyayız. Modern militarizm aynı anda hem demokratik hem despotik, hem aydınlanmacı hem makinemsi, hem milliyetçi hem de ulus düşmanı olmak ister. Yine de militarizmin aynı zamanda içerideki milliyetçi "düşmana" -örneğin Almanya'da Polonyalılara, Alsaslılara ve Danimarkalılara- karşı da yöneltildiğini unutmamak gerekir.

Bunlar militarizmin ve özellikle de kapitalist militarizmin genel özellikleridir.

Bugün, her ikisi de Batı Bloğu tarafından kazanılan iki emperyalist savaşın ardından, Alman-Prusya militarizmi dize getirilmiş ve ABD ve Rusya model militarizmin örtüsünü üstlenmiştir.

Burjuvazi militarizmi daha da ileri götürmüş, askeri harcamaları ve militarizm hastalığını yüzyılın başına kıyasla yüz kat arttırmış, az ya da çok Avrupa'yla sınırlı kalmış ve şimdi tüm dünyayı istila etmiştir. Lenin'in de belirttiği gibi, "Emperyalizmin doğal eğilimi, kapitalist militarizm olgusunu güçlendirmek ve tüm toplumu, özellikle de akut ekonomik ve sosyal kriz anlarında militarize etmektir".

Savaşın özellikleri

Savaşın en yoğun olduğu Temmuz-Ağustos 1915'te kaleme aldığı Sosyalizm ve Savaş adlı broşüründe Lenin, o sırada sürmekte olan emperyalist savaşın belirleyici özelliklerini ele alarak bunları modern tarihin önceki savaşlarından ayırdı.

Modern Zamanlarda Savaşın Tarihsel Türleri. Büyük Fransız Devrimi insanlık tarihinde yeni bir çağ başlattı. O zamandan Paris Komünü'ne kadar, 1789'dan 1871'e kadar, savaş türlerinden biri burjuva-ilerici, ulusal-özgürleştirici karakterde bir savaştı. Başka bir deyişle, bu savaşların temel içeriği ve tarihsel önemi mutlakiyetçiliğin ve feodalizmin yıkılması, bu kurumların altının oyulması ve yabancı baskısının ortadan kaldırılmasıydı. Bu nedenle, bu savaşlar ilerici savaşlardı ve bu tür savaşlar sırasında, tüm dürüst, devrimci demokratlar ve aynı zamanda tüm Sosyalistler, feodalizmin, mutlakiyetçiliğin ve diğer ulusların ezilmesinin en tehlikeli temelini yıkılmasına ya da çürütülmesine yardımcı olan o ülkenin (yani burjuvazinin) başarısına her zaman sempati duydular.

"Saldırgan ve Savunmacı Savaş Arasındaki Fark. 1789-1871 dönemi derin izler ve devrimci anılar bırakmıştır. Feodalizm, mutlakiyetçilik ve yabancı baskısı yıkılana kadar, Sosyalizm için proleter mücadelenin gelişmesi söz konusu olamazdı. Bu çağın savaşlarına ilişkin olarak "savunma" savaşının meşruiyetinden söz ederken, Sosyalistler her zaman tam da bu amaçları, yani orta çağa ve serfliğe karşı devrimi akıllarında tutmuşlardır. Sosyalistler "savunma" savaşı ile her zaman bu anlamda "adil" bir savaşı kastetmişlerdir (W. Liebknecht bir keresinde kendisini tam olarak bu şekilde ifade etmiştir). Sosyalistler ancak bu anlamda "ana vatanın savunulması için" ya da "savunma" savaşlarını

meşru, ilerici ve adil olarak görmüşlerdir ve görmektedirler. Örneğin yarın Fas Fransa'ya, Hindistan İngiltere'ye, İran ya da Çin Rusya'ya vb. savaş ilan etse, ilk kimin saldırdığına bakılmaksızın bunlar "haklı", "savunma" savaşları olacaktır; ve her sosyalist ezilen, bağımlı, eşit olmayan devletlerin ezen, köle sahibi, yağmacı "büyük" güçlere karşı zaferine sempati duyacaktır.

"Ama kendinize 100 köle sahibi bir köle sahibinin, 200 köle sahibi bir köle sahibine karşı kölelerin daha "adil" dağıtımını için savaştığını hayal edin. Açıktır ki, böyle bir durumda "savunma" savaşı ya da "ana vatanın savunulması için" savaş teriminin kullanılması tarihsel olarak yanlış olacaktır ve pratikte sıradan insanların, cahillerin, cahil insanların zeki köle sahipleri tarafından aldatılması olacaktır. Günümüz emperyalist burjuvazisi, köleliğin tahkim edilmesi ve güçlendirilmesi için köle sahipleri arasındaki mevcut savaşta "ulusal ideoloji ve "ana vatan savunması" terimi aracılığıyla halkları tam da bu şekilde aldatmaktadır.

"Mevcut Savaş Emperyalist Bir Savaştır. Neredeyse herkes mevcut savaşın emperyalist bir savaş olduğunu kabul etmektedir, ancak çoğu durumda bu terim çarpıtılmakta ya da bir tarafa uygulanmakta ya da bu savaşın her şeye rağmen burjuva-ilerici, ulusal-kurtuluşçu bir öneme sahip olabileceği iddiası için bir boşluk bırakılmaktadır.

Emperyalizm, kapitalizmin gelişiminde ancak yirminci yüzyılda ulaşılan en yüksek aşamadır. Kapitalizm, feodalizmi yıkmaksızın oluşturamayacağı eski ulusal devletleri artık çok kısıtlayıcı bulmaktadır. Kapitalizm yoğunlaşmayı öylesine geliştirmiştir ki, tüm sanayi dalları kapitalist milyarderlerin sendikaları, tröstleri ve birlikleri tarafından ele geçirilmiş ve neredeyse tüm yerküre

ya sömürgeler biçiminde ya da diğer ülkeleri binlerce mali sömürü zincirine bağlayarak "sermayenin efendileri" arasında paylaşmıştır. Serbest ticaret ve rekabetin yerini tekelleşme, sermaye yatırımı için toprak ele geçirme, ham madde ihracı vb. çabaları almıştır. Kapitalizmin feodalizme karşı mücadelesinde ulusların kurtarıcısı olan emperyalist kapitalizm, ulusların en büyük zalimi haline gelmiştir. Eskiden ilerici olan kapitalizm gericileşti; üretim güçlerini öylesine geliştirdi ki, insanlık Sosyalizme geçme ya da "sömürgeler, tekeller, ayrıcalıklar ve her türden ulusal baskı yoluyla kapitalizmin yapay olarak korunması için büyük güçler arasında yıllar ve hatta on yıllar süren silahlı mücadele" alternatifleriyle karşı karşıya kaldı.

Lenin için şovenist hainlerle olan tartışmalarda temel kavram, burjuva emperyalist savaşların amasız, fakatsız, ancaksız, topyekun sabote edilmesiydi; ama aynı zamanda bu gibi durumlarda sosyalistlerin savaşa karşı olmadıklarını da kabul ediyordu.

İlk olarak, Lenin 1915-16 yılları arasındaki sayısız yazısında, 1871'de Avrupa'da sona ermiş olsa bile, Avrupa dışında ve özellikle Doğu ve Asya bölgelerinde hala geçerli olan devrimci burjuvazinin savaşlarını desteklemektedir. Paris Komünü, Avrupa'daki burjuva devrimci savaşlarının sona erdiği ve bunu takip edecek emperyalist savaşlara giden yolun açıldığı tarihsel kavşağın tarihini işaret etmektedir. 1871'den sonra Avrupa proleter hareketi devrimci düzeye taşınır ve ulusla bağını koparır. Marx ünlü formülüyle hükmünü verir: "Artık tüm ulusal ordular proletaryaya karşı birleşmiştir"

Ve sonra Lenin bir başka temel savaş türünü kabul eder: karşıt sınıflar arasındaki iç savaş, diye ekler, bunlar toplumsal ilerlemenin kaçınılmaz savaşlarıdır ve ancak toplumun sınıflara bölünmesi sona

erdiğinde sona ereceklerdir. Bununla birlikte, bu iki haklı savaş türünün yanı sıra bir üçüncüsüne de izin verir: artık burjuva değil sosyalist olan yarının devrimci savaşı.

"Sosyalistler devrimci savaşların, yani emperyalist savaşların değil, örneğin 1789 ile 1871 yılları arasında ulusal baskıyı ortadan kaldırmak ve feodal ademi merkezîyetçi devletlerden ulusal kapitalist devletler yaratmak amacıyla yapılan savaşların ya da burjuvaziye karşı mücadelesinde muzaffer olan proletaryanın fetihlerini savunmak için yapılabilecek savaşların olumlu önemini göz ardı edemezler" (Yurtdışındaki Rus Sosyal Demokrat İşçi Partisi Gruplarının Kararları, Toplu Eserler, cilt XXI).

Anti-militarizmimiz

Farklı tarihsel savaş türlerinin tanımlanmasından, savaş ve devrim arasındaki ilişkinin ve değişmez Marksist taktik planın farklı durumlarda nasıl ifade edilebileceğinin ve bu anlayışın işçi hareketinin tarihsel seyri içinde nasıl geliştiğinin anlaşılması ve aynı zamanda sosyal demokrasinin 2. Enternasyonal'deki anti-militarist taktiğinin incelenmesi ortaya çıkar.

Burjuva militarizminden kaçınma, uluslararası devrimci proleter hareketin tarihsel geleneğinin ayrılmaz bir parçasıdır; her ne kadar geçtiğimiz yüzyılda bu bayrağın altında uçanlar ve bunu sosyalist işçi hareketi üzerinde olumsuz bir etkiye sahip olan direniş parçaları haline getirenler çoğunlukla anarşistler olsa da.

Birinci ve İkinci Enternasyonal'de sol Marksistlerin duruşu her zaman anarşistlerin anti-militarizmine karşı olmuştur. Anarşizm militarizmi tamamen kendi kendine yeten bir olgu, egemen sınıf

politikasının öznel bir ürünü, kendi içinde bir kötülük olarak görür. Anti-militarist mücadeleyi, sabotaj, zorunlu askerliğin reddi ve silah kullanımı gibi bireysel bilinçli iradeler tarafından belirlenen bir dizi bireysel eylem olarak görür ve bu araçları savaşları ve proleterlerin katledilmesini önlemek için yeterli görür.

Bu fikirden yola çıkan anarşizm, gerçek güç ilişkilerini göz ardı ederek tüm bireysel eylemleri desteklemeye hazırdır. Anarşist anti-militarist eylem, proleter örgütlenme açısından somut eylemlerden ziyade her zaman boş pasifist savaş karşıtı sloganlarla sonuçlanmıştır. Vicdani redde, bireysel olarak silahlanmayı reddetmeye, bireysel jestin yüceltilmesine karşı olan Marksistler, bunun yerine her zaman sınıf ve sınıf eylemi kavramını savunmuşlardır.

Komünistler, burjuva militarizminin işçi sınıfına yüklediği ağır yüklerle karşı, özellikle de esas olarak proleterleri örgütleyen orduda, toplum içinde ve özellikle de silahlı kuvvetlerde sınıfçı devrimci faaliyet yürüterek mücadele ederler; böylece burjuva militarizminin makinesi proleter eylemin darbeleri altında ve ordu içinde yasa dışı bir parti örgütü oluşturmak amacıyla tutuklanır ve böylece devrimci bozgunculuğun ve silahlı proletaryanın örgütlenmesinin öznel koşullarını hazırlar.

Militarizme olan nefretimiz her zaman anarşist anlayıştan açıkça ayırt edilebilen özelliklerle karakterize edilmiştir. Başta sol sosyalistler ve daha sonra sol komünistler için anti-militarizm asla kendi başına son değil, sosyalizmin kapitalizme karşı eyleminin bir yönünü temsil etmektedir.

"Militarizm hakimdir ve Avrupa'yı yutmaktadır. Ancak bu militarizm aynı zamanda kendi yıkımının

tohumlarını da içinde taşımaktadır. Tek tek devletlerin birbirleriyle rekabeti, onları bir yandan her yıl orduya, donanmaya, topçuluğa vb. daha fazla para harcamaya, böylece mali felaketi giderek daha da hızlandırmaya, diğer yandan da evrensel zorunlu askerlik hizmetini giderek daha fazla ciddiye almaya zorlar, böylece uzun vadede tüm halkı silah kullanmaya alıştırır; ve böylece halkı, belirli bir anda, iradesini komuta eden askeri lordlara karşı üstün kılmaya giderek daha fazla muktedir hale getirir. Ve bu an, halk kitleleri - kent ve kır işçileri ve köylüler - irade sahibi olur olmaz gelir. Bu noktada prenslerin orduları halkın ordularına dönüşür; makine çalışmayı reddeder ve militarizm kendi evriminin diyalektiği ile çöker... Ve bu, militarizmin ve onunla birlikte tüm daimi orduların içeriden parçalanması anlamına gelecektir" (Engels, Anti-Dühring).

Parti Hayatı

Kuzeybatı Pasifik'teki Sınıf Mücadelesi Eylem Ağı'ndaki çalışmalarımız öğretmenlerden, market işçilerinden ve kereste fabrikası işçilerinden oluşan taban gruplarının kurulmasıyla devam ediyor.

Rusya'daki Wagner İsyanı üzerine bir bildiri yazıldı, Bulgarca, İtalyanca, Lehçe, Romence, Rusça, Sırp-Hırvatça ve Türkçe'ye çevrildi ve dağıtıldı.

Fransa'da hükümete karşı düzenlenen kitlesel protesto gösterileri için bildirimler yazıldı ve dağıtıldı.

EKP Yayınları

Communist Party / Communist Left

Il Partito Comunista / Comunismo

El Partido Comunista / clpublishers.com

İletişim: icparty@interncommparty.org